

Zdravíme
Stephena KLEMISCHA
New York

50 centů

TELEFONY:
(708) 749-1891
(708) 749-1898

6426 WEST
CERMAK ROAD
BERWYN, IL.
60402

(USPS 002670)

ČTVRTEK 13. PROSINCE 1990 - Čís. 86

DENNÍ HLASATEL

THE OLDEST CZECHOSLOVAK DAILY NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

Czechoslovak Daily Herald

VOL. XCVIV

THURSDAY, DECEMBER 13, 1990

SECOND CLASS
POSTAGE PAID AT
BERWYN, ILLINOIS

Established 1891

O majetku odsunutých Němců

ČTK se ptala politických stran a hnutí

"Myslíte si, že by Československo mělo odsunutým sudetským Němcům vrátit majetek, popř. by je mělo odškodnit? Jestliže ne, proč? Jestliže ano, z jakého rozpočtu - z federálního či z rozpočtu České republiky?" Tuto "otázku týdne" položila ČTK představitelům některých politických stran a hnutí.

Za Československou stranu lidovou tiskový mluvčí Vladimír Ellis: "Vedení ČSL je toho názoru, že by se odsunutým sudetským Němcům majetek vracet neměl, ani by jim nemělo být poskytnuto žádné jiné materiální odškodnění, protože pro to není žádné právní zdůvodnění. Mezi vládou ČSSR a SRN byla již v roce 1973 uzavřena smlouva o vzájemném vyrovnání pohledávek. Odsunutí sudetští Němci obdrželi majetkové vyrovnání od vlády SRN a nemohou tedy klást další požadavky.

Další otázkou ovšem je objektivní, pravdivá a všestranná historická analýza všech okolností odsunu a jeho průběhu. Vedení ČSL se domnívá, že odsunutí sudetští Němci mají právo na vyjádření morální satisfakce. Stejně právo mají zároveň i oběti nacistické zvěle".

Za Komunistickou stranu Československa tiskový mluvčí Josef Hora: "K tzv. Pokračování na straně 10

Neradikální radikalismus

Prof. Milan Zelený

K řešení, která se dnes na veřejnosti debatují a kterým ekonomové pseudosocialismu tak poslušně skandují a tleskají, vstávají opravdovými ekonomům jejich národohospodářské vlasy na hlavách. (Opravdovými ekonom je ten, který vychází z lidských bytostí, ne z normativů, standartů či konvertibility).

Jsme svědky upevňování a ne oslabování kontroly státem: státní podniky, státní akciové společnosti, re-etatizace, rozdělování státního vlastnictví (i když žádné historicky a legitimně neexistuje), naturálně-administrativní přiděly jakýchsi "kupónů" (o kterých se nesnilo ani nejzarytějším "stalinistům), oddalování přechodu k tržnímu hospodářství a k soukromému vlastnictví, administrativní manipulace cen potravin, výprodej národních statků do zahraničí a přechod k "ministrskému" státu, tedy k celosvětové novince. Navíc jsme propadli jakési zoufalé demagogii t.zv. "rychlosti" přechodu: rychlost jakékoliv transformace je přece dána podstatou této transformace. Přechod k tržnímu hospodářství bude tak rychlý, jak jen rychlým být může, ne jak rychlým jej nějaké ministerstvo vyhlásí. Otázky

Pokrač. na str. 3

Kuwait'ané ztrácí svůj národ, ale ne své peníze.

Carl Freigand

(Pozn. překl.: Hlava rodinky, která vládla Kuwaitem, emir šejk Džabir al-Ahmad al-Džabir as-Sabah, spolu s "králem" Fahdem, hlavou rodinky Saudů, která vládne Saudskou Arábií zřejmě dočasně, kde není žádné konstituce a žádného parlamentu a kde se politika řeší vraždami, tresty vykonává "úředník", který usekává lidem ruce, jsou hlavními financiéři soukromého dobrodružství pana Bushe. Daňový poplatník ve Spojených státech prý nezaplátí ani cent za válečné výlohy. Jaký pokrok, jaký útlocit a jaká vymoženost! Lidé zapomenou na daně, které se na ně valí ze všech stran v důsledku rozhodnutí politických diletantů, kteří se chtějí udržet v úřadě, lidé nebudou myslet na blížící se hospodářskou katastrofu národa, z jehož území utekl a byl vyvezen výnosný průmysl, neboť jinde byly pracovní síly lacinější. Prostě se pronajme barbarům krev amerických chlapců. Těmi barbary jsou všichni "národové semitští" ze Středního východu, nechť se jedná o Araby či

Pokrač. na str. 5

V Moskvě protestují za bezdomovce. Žena s plakátem, na němž jsou obrázky jejích dvou synů, zabitých v Azerbajdžánu, sedí poblíž tábora nouzových stanů v Moskvě, kde Sověti protestují proti trapné situaci lidí bez domova a bez zaměstnání.

Král je nahý

Lída Rakušanová - rfe

Je tomu deset let, co Václav Havel veřejně v samizdatu svou klíčovou esej: Moc bezmocných. Je v ní řeč o zelináři, který poslušně vyvěšuje do výkladu oficiální hesla, a tím signalizuje vrchnost, že je loyálním občanem. A o tom, jaké důsledky by to mělo, kdyby se pokusil o "život v pravdě". Před okem se obdobně jako Havlův zelinář zachovaly v naší zemi miliony lidí. Vystoupily ze "života ve lži", odmítly rituál ideologických hesel, porušily "pravidla hry" a tím zrušily hru jako takovou. Rozbily svět "zdání", který byl základní oporou systému. Reklý nahlas, co všichni dávno věděli: že král je nahý. A protože se tak stalo v jednom jediném historickém okamžiku a "kolektivně", neměli potenciální "vykonavatelé sankcí" nejmenší šanci. Řečeno slovy slavného

Pokrač. na str. 2

Velcí olejáři okrádají Američany!

Prodeje do Evropy jsou důkazem, že povídání o "nedostatku" je lži.

Mike Blair

(Pozn. překladatele: Začátek tohoto článku byl přeložen dne 4. listopadu, ale pro chybějící list novin, nebylo lze jej dokončit. Jelikož však od doby napsání článku uplynulo šest neděl a ceny oleje na mezinárodním trhu se drasticky a náhle změnily - jak uvádíme v našich "Domácích zprávách" terminované ceny klesly na \$26.40 za sud, což je nejnižší cena od konce srpna - považuje

Pokrač. na str. 5

Král je nahý...

Havlova eseje, post-totalitní systém ztratil nositele svého "samopohybu", přišel o "drobné nástroje společenské samo-totality". A zhroutil se. Jeho trosky od té doby bilancujeme a rozsah mapované katastrofy roste den ze dne. Životní prostředí je zničenější a hospodářství rozvrácenější než bylo na první pohled patrné, bývalá nomenklatura cyničtější a v drancování veškerých zdrojů důkladnější, než jsme si dovedli představit. Byl by to zázrak, kdyby za takových okolností nevystřídalo prvotní euforii jisté rozčarování a skepse. Co by však na místě být rozhodně nemělo, jsou obavy z budoucnosti. Když nic jiného, připravují nás o energii a odvracejí pozornost od toho podstatného: od "pokusu o život v pravdě". Ten totiž před rokem neskončil, nýbrž pouze začal. A teprve nyní lze pomalu tušit, co všechno obnáší: úředníci, která zvonila loni na Václavském náměstí v davu ostatních svazkem klíčů, nezbude teď, chce-li "nežít ve lži", než si přiznat, že když vyplňovala celý život v kanceláři zbytečné výkazy, pak se v jejím případě jednalo nejspíš o zbytečnou, nepotřebnou práci. A že na tom společnost bude napříště líp, bude-li jí platit - než si najde eventuální uplatnění jinde, podporu v nezaměstnanosti rovnou, a nikoli v podobě mzdy za předstíranou práci. Nejinak jsou na tom továrny, vyrábějící ze setrvačnosti ještě rok po revoluci zboží, které už léta nejde na odbyt. I jejich osazenstvo by si mělo nahlas připustit, co v skrytu duše každý zaměstnanec takové továrny velmi dobře ví: že pod záminkou "výroby" kazí materiál a plýtvá energií. A že by snad v tom případě bylo lepší, když už není vedení továrny schopno postarat se o nápravu - hledat si práci jinde. Ušetření téhle bilance nejsou ani loňští iniciátoři dnešních změn, studenti, v jejichž zklamání nad "ukradenou revolucí" zaznívá v neposlední řadě i smutek nad "ukradenými léty", strávenými na gymnásiích a vysokých školách biflováním pseudoznalostí, jež se po loňském listopadu rázem staly zbytečnými.

Je málo oblastí lidské činnosti, v nichž by bolestné procesy tohoto druhu nebyly na místě. Nekvalifikované "politické" zásahy byly v uplynulých desetiletích běžné prakticky všude, dokázaly rozvrátit i sebelépe připravenou odbornou koncepci. Teď došlo na lámání chleba: je na čase si přiznat, že jestliže jsme před rokem našli odvahu zvolat, že "král je nahý", má to nyní přímý vliv na osud každého z nás. Tady je nejspíš třeba hledat kořeny oné skepse, která se v poslední době v společnosti lavinovitě šíří. A v jejímž rámci jsou někteří lidé očividně ochotni popřát sluchu i desinformacím tak zjevným jako je ta, podle níž byl loňský 17-tý listopad dílem spojených špiónážních agentur, jakož i tajuplných žido-zednářsko-emigrantských lóží. Utéci se k báchorce, podle níž občan nezmůže nic, protože je stejně vždycky obětí jakési vychytralé manipulace, je jistě svůdné v okamžiku, kdy "život v pravdě" vyžaduje brutální konfrontaci zásadního, přímo existenciálního charakteru. Kdy je třeba si bez obalu přiznat, do jaké míry souviselo to, čeho člověk v životě dosáhl, s jeho loyaltitou k bývalému režimu. Utěky tohoto druhu však samozřejmě nic neřeší. Není dokonce ani podstatné, i když by to v zájmu historické objektivy mělo být konečně už vysvětleno - jakou roli StB při loňských událostech na Národní třídě vlastně hrála. A zda, jak to naznačil Jiří Ruml, předseda nové, většími pravomocemi vybavené parlamentní komise, se v uplynulých měsících vetřeli do vyšetřovacího orgánu i někteří bývalí konfidenti. Ať už ovšem StB - třeba i dohromady s KGB plánovala cokoli, faktem je, že před rokem, 17. listopadu 1989, občané Československa, abychom se vrátili k Havlově eseji a jeho podobnosti se zelinářem "oslovili svým činem svět". Každému ukázali, že lze žít v pravdě. Teď jde o to, aby v tomhle pokusu setrvali i ve dnech aby se tak řeklo všedních. Není to těžší než tenkrát, v té vypjaté, bouřlivé, a kolektivně šťastné revoluční době, nevyžaduje to ani o moc větší odvahu. Je to jen nepoměrně únavnější. A jsme na to každý sám. Se sebou.

Pomozte nám rozšířit okruh předplatitelů!

Czechoslovak Daily Herald DENNÍ HLASATEL

Established 1891

6426 W. CERMAK ROAD, BERWYN, IL. 60402

TEL.: (708) 749-1891 and 749-1898

Second class postage paid at Berwyn, Illinois

Published Tuesdays, Thursdays and Sundays, except holidays

SUBSCRIPTION PRICES (CENY PŘEDPLATNÉHO):

UNITED STATES		CANADA (in US Dollars)	
Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)	Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)
3 months \$25.00	\$15.00	3 months \$ 35.00	\$18.00
6 months \$42.00	\$25.00	6 months \$ 55.00	\$30.00
12 months \$80.00	\$42.00	12 months \$100.00	\$52.00

Denní a Nedělní Hlasatel je otevřenou tribunou pro všechny čtenáře, bez rozdílu politické či spolkové příslušnosti a náboženského vyznání. Upozorňujeme, že redakce se nemusí vždycky s uveřejněnými články ztotožňovat. Redakce si vyhrazuje právo zkracovat zaslané články. Zaslané rukopisy se nevracejí. Za změnu adresy účtujeme \$3.00.

OVERSEAS in US Dollars

3 months \$ 38.00	\$22.00
6 months \$ 70.00	\$35.00
12 months \$125.00	\$65.00

Zprávy ZE SVĚTA

KLAUS PŘED MOHORITOU

PRAHA (CTK) - Institut pro výzkum veřejného mínění se v listopadu zabýval důvěrou nedůvěrou v čs. politiky. Nejvyšší důvěru (45 procent) získal V.Havel. Své postavení výrazně posílil i V.Mečiar. Pokles důvěry zaznamenal A.Dubček. První místo v pořadí vyslovené nedůvěry obsadil v listopadu V.Klaus (13 procent dotazovaných - v ČR 9, SR 21 procent). Následuje V.Mohorita s 10 procenty (v ČR 13 procent). Na třetím místě je s osmi procenty V.Moric (CR 6, SR 12 procent).

PŘÍSTĚHOVALCI

Nezávislí odborníci vypracovali pro Evropské společenství zprávu o přistěhovalectví v západní Evropě. Popudem k jejímu objednání bylo vloni prohlášení nizozemského ministerského předsedy Ruuda Lubberse, že v mnoha zemích Společenství roste rasové napětí a je třeba proti němu něco udělat. Sedesátistránková zpráva popisuje těžkosti, s nimiž musí přistěhovalci zápasit: špatné bydlení, omezené možnosti vzdělání a nezaměstnanost. Dostupné práce jsou často na nejnižším sociálním žebříčku. Odborníci varují, že příval přistěhovalců ještě zdaleka neskončil. V celém Evropském společenství žije v současné době téměř 8 milionů legálních přistěhovalců, tedy 2,4 procenta obyvatelstva. Množství ilegálních přistěhovalců je neznámé. Očekává se také nová vlna takzvaných hospodářských uprchlíků z východní Evropy a Sovětského svazu. Sovětské úřady už informovaly Evropské společenství, že od příštího roku může očekávat jeden až tři miliony sovětských občanů ročně. Tuto migraci uvolní nové zákony, umožňující občanům Sovětského svazu volně vycestovat. Současní přistěhovalci v Evropském společenství přišli většinou z Jugoslávie, Turecka, Alžírka a Maroka. V poslední době - a to je novinka - nemají už přistěhovalci takový zájem o severní země Společenství, ale snaží se dostat do zemí na jih od Alp, zvláště do Itálie. Alespoň část kulturního a náboženského napětí je způsobena tím, že dvě třetiny přistěhovalců jsou muslimové. Jestliže se má předejít násilnostem, je nutné přistěhovalce do zemí Evropského společenství systematicky integrovat. Zpráva říká, že repatriace neřeší problém ani politicky, ani morálně. Situaci je možné zlepšit jen řadou praktických opatření, která by měla začít "chartou základních práv pro přistěhovalce". Takový dokument by jasně vymezil práva i povinnosti. Myšlenky se má ujmout komisař společenství pro sociální záležitosti Vasso Papandreou a očekává se, že ji předloží oficiálně členským vládám. Zpráva nedoporučuje výslovně

stejná práva pro občany Evropského společenství a přistěhovalce. Tento problém bude zvláště aktuální po roce 1992, kdy obyvatelé členských zemí Společenství se budou moci volně stěhovat z jedné do druhé. Kritické zprávy varují, že pokud se nedosáhne rovnosti práv, existence takzvaných občanů druhé třídy se nikdy nevyřeší.

PRÍSPEVOK PRE UNIVERZITU

V Pittsburghu, v hlavním sídle společnosti "Westinghouse Electric Corporation" sa uskutočnila malá slávnosť. Viceprezident spoločnosti pán Nathaniel Woodson odovzdal doktorovi Ivanovi Havlovi šek na 25.000 dolárov, príspevok koncernu Karlovej univerzite v Prahe na zriadenie Strediska teoretických štúdií. Stredisko bude mať svoje sídlo v Prahe a bude dotované z rozličných fondov a súkromných zdrojov tak zo Spojených štátov, ako aj z ďalších krajín. Univerzita Karlova zriadi stredisko ako ustanovizeň moderného teoretického výskumu v oblasti matematiky, prírodných vied a humanistiky. Jedným z cieľov strediska bude prekenuť prirodzené hranice, ktoré oddeľujú tieto jednotlivé vedné oblasti a má byť tiež fórom, ktoré by integrovalo ich snahy. Viceprezident spoločnosti Westinghouse, pán Nathaniel Woodson v krátkom príhovore pri tejto príležitosti okrem iného povedal, že koncern bude podporovať činnosť Strediska teoretických štúdií napríklad dotovaním seminárov a sympózií na rôzne témy, avšak s dôrazom na "interdisciplinárne myslenie". Vyslovil presvedčenie, že tým podporí a zintenzívni vzájomnú súčinnosť a kolegiálnu spoluprácu medzi vedcami a profesormi Karlovej univerzity a ich kolegami v zahraničí. Pán Woodson tiež podčiarkol, že čím väčší Československo otvára svoje brány západným spoločnostiam a firmám, tým dôležitejšia bude aj podiel a spolupráce československých a západných univerzít. Zintenzívnenie a obnovenie stykov československej akademickej obce najmä s univerzitami Spojených štátov, bolo tiež účelom a cieľom trojmesačného pobytu doktora Ivana Havla, ktorý je predsedom organizačného výboru pre zriadenie Strediska teoretického výskumu pri Univerzite Karlovej. Počas svojho pobytu v Spojených štátoch navštívil mnohé veľké americké univerzity od Kalifornie až po univerzity v Pittsburghu. Pri preberaní príspevku firmy Westinghouse doktor Havel okrem iného povedal: Univerzity sú súčasťou procesu rýchlych premien v Československu a príspevok, ktorý tu preberám predstavuje významný počiatok procesu prehlbenia a zintenzívnenia spolupráce medzi akademickými ustanovizňami Československa a Spojených štátov"

Karol Procházka - rfe.

WASHINGTON - D.C. "A-12" nové útočné letadlo NAVY (amerického námořnictva) dostalo takřka smrtelnou ránu. Bylo odhaleno, že smluvní firmy a přední úředníci Pentagonu pracovali spolu v dohodě, aby na "papíře" překonali finanční a inženýrské problémy. Ze se nejedná o nějakou šeptanou zprávu dokazuje ta skutečnost, že v odpovědi na kritiku, Navy oznámila, že donutila hlavu svého "Air System Command" (Velitelského systému letectva), aby šla do pense. Dva další důstojníci byli pokáráni a přeloženi na jiná místa. Hlavními smluvními výrobci letadla jsou General Dynamics Corp. a McDonnell Douglas Corp. Letadlo bylo projektováno, aby nahradilo stárnoucí A-6 Intruder, který užívá jakožto základny letadlové mateřské lodě. Objednávka je na 620 letadel za cenu 52 bilionů dolarů a po dlouhou dobu byla požadavkem číslo 1 amerického námořnictva. Jedná se o letadlo s dlouhým doletem za každého počasí a je vybaveno podobnou technologií jako B-1B a B-2 bombardovací letadla, t.j. na svém dlouhém letu musí se vyhýbat radaru, lépe řečeno, musí oklamat radarové paprsky.

Na prvý pohled je zřejmé, že všechny tyto dálkové zbraně jsou k nepotřebě, neboť SSSR a s ním i celá východní Evropa jsou zničeny svým vlastním systémem (jak bylo od jejich začátku předpovídáno vzdělanými lidmi) a po hladu, který asi uhoří v celé té oblasti a eventuelní revoluci, která bude následovat nebudou vůbec žádným vojenským činitelem (jako nikdy nebyly ani za doby celé své existence - dnes to můžeme říci, aniž bychom byli obviňováni z postranních úmyslů, či sympatií). Dnes téměř ze všeho jsou jen bilionové hračky či sinekury zbytečných lidí. Apropo k vedení války proti Iraku je i B-2 Stealth bombardovací letadlo naprosto neúčinné, neboť jeho start s kteréhokoliiv místa arabského poloostrova lze pozorovat takřka prostým okem. Zpráva o jejich zaslání do "válečné zóny" byla vydána Bílým domem jen proto, poněvadž kongres škrtil celý program a zde se naskytla dobrá příležitost jak udržet to, čemu se říká v americké politice "pork and barrel" či čemu se u nás doma říká "udržet se u koryta".

(D-6, D-13, D-14) Potíže a kletba sudiček nepronásleduje pouze astro a aeronautiku řízenou z Pentagonu, ale i celý obor řízený "mírumilovnou" institucí zvanou NASA. Jedním z nešťastných výplodů je bohužel i orbitové vozidlo zvané "Space shuttle", které se vyskytuje pod různými jmény jako Atlantis, Challenger, Columbia a Discovery. Toto vozidlo mělo dobrou historii a ta snad svedla nezkušené lidi k přehlížení určitých věcí. "Stařečkové, kterým bylo více než 65 let, začli býti dávány do pense a někde se nešťítli ani umělých incidentů a užívání agentů provokatérů. Ovšem vítr foukal se strany pojišťoven a byl zesilován mladými nedočkavci a aspiranty, kteří toužili po lepším postavení, na které se muselo opravdu dlouho čekat. Tato mladá krev měla však několik nedostatků: neměla zdaleka toho vzdělání jako měly starší generace a neměla zkušenost, kterou v astronautice nelze se naučit ve škole, neboť se tam ještě nedostala. V době "generační změny" došlo k velkému množství neúspěchů i tak úspěšných střel jako byl a je Titan a mnohé jiné. Není žádným tajemstvím, že nové výrobky, nové výrobní metody a pod. se nikdy nevytláhly ve škole, ale trvá to asi 7 let, než jsou zpracovány pro knihy a než učitelé jsou schopni je přednášet, jak mi bylo potvrzeno mnohými učelišti, když jsem sháněl odpověď na otázky, které nebyly v žádných knihách. a tak jako se vším, musela přijít katastrofa toho osudného dne 28. ledna 1986, kdy Challenger vybuchl při startu a celá jeho sedmičlenná posádka, včetně dvou žen, zahynula.

V posledních několika měsících je to Columbia, která je pronásledována problémy, takřka jednoho druhu. Nepamatují se kolik startů bylo odloženo a když konečně poslední Columbia se dostala do orbitu, astronauti sice zaměřili přístroje observatoře, ale museli použít ruční operace, když automatický systém, který sleduje pohyby hvězd přestal automaticky pracovat. V důsledku toho vědci byli nuceni odstranit po dobu desíti dnů méně důležité objekty z programu. Příčinou byla ztráta jediného pracujícího terminálu počítačů, který řídil operaci observatoře, v ceně 150 milionů dolarů! Mise této Columbie byla oddalována po dobu šesti měsíců. Příčinou byl únik pohonných látek hydraulické kapaliny, tedy práce instalatérů. Stačilo však několik hodin po startu a v orbitu je opět kripl a s ním miliony těžce pracujících poplatníků.

A tak vesmírová komise Bílého domu zasáhla. Plánuje doporučit stavbu nového a velmi nákladného systému a hlavně přeorganizovat NASA. Zaslavenci tvrdí, že závislost vesmírového programu na užívání dosavadního systému orbitového vozidla má být zmenšena a místo něho má být postavena speciální základna v orbitu.

Přel.: J.M.

NEW YORK - N.Y.

International Energy Agency oznámila, že světové zásoby oleje dosáhly svého nejvyššího stupně od května t.r., jelikož poptávka se snižuje. Hned druhý den na to, 5. prosince, ceny oleje se zhroutily a akcie šly nahoru, jakožto důsledek naděje na mírové řešení krise v Perském zálivu. Cena ropy na termíny pro příští leden spadla o \$3.37 na \$27.29. Průmyslové Dow Jones přímo vystřelily nahoru o

30.70 bodů na 2610.40 a to za silného obchodování. Další den olej k dodání na termíny poklesl ještě níže na \$26.40 za sud, což je nejnižší cenová hladina od konce srpna. Důvodem k dalšímu poklesu je nabídka Iraku, že propustí "rukojmi". Vzdor tomu všemu akcie a dolar klesly v ceně, neboť národohospodářské zájmy překonaly naděje na mír. Ceny dluhopisů se oslabily.

Neradikální radikalismus...

"rychlosti" do ekonomické či intelektuální debaty prostě nepatří. Skočit "rychle" do středu rokle jistě není radikalismus, ale pošetilost. Dosáhnout svého cíle, byť i pomalu a povlovně, může být jediným důstojným zájmem civilizovaného národa. Radikalismus jistě musí spočívat v cíli, ne v prostředcích.

Chybí nám vidina budoucí společnosti. Uplně nám chybí jakákoliv vidina. Tak jako gosudar Gorbačev se každé ráno probouzí a hasí požáry, které mu přinesl den, tak i my jsme již plně vytiženi každodenními problémy. Chceme se vracet, ale nevíme kam, chceme někam jít, ale nevíme jak, chceme debatovat, ale nevíme o čem. Hesla tržního hospodářství, podnikání, návratu do Evropy, lásky a duchovna nám zní planě, neinformovaně a nekompetentně. Víme co nechceme, ale vůbec nevíme co chceme. Od dob Masaryka se lišíme nedostatkem koncepce, nedostatkem vidiny, nedostatkem sebedůvěry a nedostatkem vzdělání. Bílý kůň, čepice se štítkem a knír ještě Masaryka nedělají. Masaryk byl myšlenka a ne pestře operetní kabátec hradní stráže. Chybí nám ta jistota...

Vidina budoucí společnosti může vyvstat pouze ze zkušeností, ze studia, z myšlení a z veřejné konfrontace myšlení. Vidinou naší budoucí společnosti nemohou být hesla a citáty z pochybených učebnic jiných systémů. Nemůžeme přece budovat vlastní stát tím, že budeme pouze radit těm druhým co dělat, jak nakládat s jejich prostředky a jak organizovat jejich vlastní společnosti. Musíme přece začít sami od sebe. Vidinu společnosti musí formovat vůdčí osobnosti národa. Jestliže tyto osobnosti takovou vidinu neformují, anebo formovat nemohou, pak musí být rychle odvolány národním referendem. Žádný národ nemůže tolerovat představitele, kteří "přesně" vědí, co mají dělat ti druzí, jak se oni mají chovat a jak investovat, ale vůbec se nezajímají o to, co má dělat a jak se má chovat jejich vlastní národ.

Je logické, že široké vrstvy obyvatelstva, představované odborníky, zaměstnanci, podnikateli, odboráři, maminkami a babičkami, se musí vzepřít státní "ministerské" kontrole a diktátu. Alternativní společenské formy lze klasifikovat podle vztahu kontroly a rozhodování o prostředcích k vlastnictví a tedy zodpovědnosti za užití těchto prostředků. Můžeme si sestavit následující tabulku:

Kontrola	Státní	Veřejná (akciová)	Soukromá (zaměstnanecká)
Státní	Socialismus (anonymita)	Perestrojka (pronájmy)	Jugoslavie (participace)
Veřejné (akciové)	Fašismus (stát.holdingy)	Veř.Kapitalismus (korporace)	XXX
Soukromé (zaměstnanecké)	Nacismus (státní diktát)	XXX	Soukr. Kapitalismus (soukromé podíly)

Z tabulky je zřejmé, že se ČSFR, pod vedením FMF, od socialismu ubírá cestou státně determinované vertikály, tedy k hospodářskému fašismu a nacismu, i když byla třeba zamítnuta cesta horizontály, t.j. perestrojky a té neslavné jugoslávské "participace". Jediná správná cesta však je po diagonále: směrem k ideálnímu společenskému systému zaměstnaneckého podílnictví. Tu je naše vidina, vyrůstající z kořenů moravského systému Tomáše Batě, vidina společnosti, kde rozpor mezi zodpovědností vlastnictví a pravomocí rozhodování bude konečně a rozhodně překonán.

Oznámení úmrtí

Oznamujeme všem přátelům, známým a členům IOOF, že zemřel pan

Frank Sýkora

rozený v Československu, ve věku 91 let, obýdl 2122 Clinton, Berwyn, z Bohemia Lodge číslo 202 Independent Order of Odd Fellows (IOOF). Patřil také k Sokolu Havlíček Tyrš.

Pohřební obřady se konaly ve středu večer, v 7.30 - IOOF a v 8 hodin - Sokol Havlíček Tyrš, v Čermak Home for Funerals, 5844 West Cermak Rd., Cicero, IL. Pohřeb bude žehem, a urna s popelem bude poslána do Československa. Zesnulý nebyl ženatý a žetel ho bude jeho jediná žijící příbuzná, sestra Anna Bednářová v Československu a jeho zdejší přátelé v Americe.

IOOF - Nezávislý řád Odd Fellows

Rozhovory z pražského střediska amerického pohostinství.

František Tomáš

Při návštěvě amerického presidenta Bushe v Praze přijeli do Prahy i nesčetní američtí novináři a i jiní vzácní hosté z Ameriky, s kterými se bylo možné setkat ve Středisku amerického pohostinství na Malém rynku u Staroměstského náměstí. Strávil jsem tam jedno dopoledne a snažil jsem se některé z hostů dostat před náš mikrofon. Našeho prvního hosta jsem požádal, aby se představil sám.

My name is Michael Toms...

Jmenuje si Michael Toms... Jsem zakládající prezident - generální ředitel - rozhlasové stanice Nová dimense ze San Franciska v Kalifornii ve Spojených státech.

Proč jste přijel do Prahy?

Přišel jsem do Prahy, abych natočil rozhovory s lidmi, kteří tady žijí a pracují - o stavu sametové revoluce, která se tu před rokem odehrála. A abych viděl, jak tu věci stojí, jaký postoj lidé zaujímají a vůbec jak lidem v Československu chutná svoboda, jaké úkoly mají před sebou, jaké nové možnosti mají při experimentu s demokracií.

Mohl byste našim posluchačům popsat, jak pracuje vaše rozhlasová stanice?

Já produkuji celonárodní rozhlasové série, které mají název: nová dimense. Jedn hodinový program s rozhovory, které mají hlubší smysl a které se především zabývají všemi novými změnami. Jsou to rozhovory s lidmi, kteří přispěli pozitivně ke změnám ve společnosti, a to jak na rovině národní tak i celosvětové. Tedy jde o rozhovory s lidmi, kteří vynikli pozitivními činy a kteří posuzují svět a lidskou společnost pod novým uhlím a kteří jsou vlastně světoobčany a nejenom příslušníky jednoho národa. Tyto mé série vysílá přibližně 200 rozhlasových stanic ve Spojených státech a vysíláme je také na krátkých vlnách prostřednictvím rozhlasové stanice Peace International do šesti kontinentů a šedesáti zemí.

Je možné poslouchat vaši rozhlasovou stanici i v Československu?

Ano, je to možné. Nová dimense se vysílá šestkrát týdně na vlnách rozhlasové stanice Peace International.

Jak se cítíte v Praze?

Praha je nádherné město. Udělala na mne velký dojem. Ta úžasná nádherná architektura domů. Ještě nikdy v životě jsem v žádném městě neviděl tolik dlážděných ulic. Jsem také nadšen velkou rozlohou zóny pro chodce, čehož lze využít k dlouhým procházkám. Hodně lidí tu chodí pěšky. Je tu také možné jít pěšky v noci aniž by byl člověk přepaden, což není možné ve velkých městech v USA. Ačkoli jsme v cizí zemi, mám tu pocit bezpečí. Cítím se bezpečný a vím, že jsem tu vítán. A cítím přímo příbuzenský vztah k lidem, k československým lidem, s nimiž jsem se setkal. Jsou vůči mně pohostinní, jsou otevření a velkorysí. Je to pro mne velké potěšení, že tu mohu pobývat.

Pak jsem v Americkém středisku pohostinství na Malém rynku v Praze přešel k vedlejšímu stolu, kde seděl štíhlý, bělovlasý pán a opět jsem spustil svůj magnetofonový přístroj:

Můžete se prosím našim posluchačům představit?

Mé jméno je Jan Wiener. Vojenské číslo 78878, anglicky seržant, česky rotmistr, nyní major. Jsem univerzitní profesor ve Williamstown. Učím ve Williams-College historii a bydlím ve Spojených státech - Lenox, Massachusetts a jsem tam od roku 63.

Kdybyste byl tak laskav a řekl mi, proč jste přijel do Prahy?

Přijel jsem do Prahy na pozvání Karlovy univerzity, kde teď učím jeden semestr kurs, který se jmenuje: Vzestup a pád třetí říše. Jsem člen bývalé 311 squadrony a byl jsem teď v této zemi rehabilitovaný, protože v 50. letech mě sundali hodnost, sebrali mě medaile.

To znamená, vy jste byl dobrovolník v britském letectvu za druhé světové války.

Tak jest. Ano.

Pane profesore, povězte mi o tom, co všechno učíte na té koleji v Americe? Učím současné evropské dějiny. Jsem také autorem knihy: The Assassination of Heydrich, která vyšla ve Viking Press.

To znamená -

To znamená - Atentát na Heydricha. Ta kniha vyšla ve Viking Press a potom také v paperback Pyramide-books.

To znamená v kapesním vydání. A jaký máte poměr k americkým studentům? Jak vás přijímají američtí studenti?

Jsem už tak dlouho v Americe, že mě přijímají velmi dobře. Víte, poměr mezi americkým studentem a profesorem je uvolněnější než v Evropě, nejenom v Československu. Ale režim je na americké univerzitě přísnější než tady na Karlově univerzitě v Praze. Studijní disciplína!

Vy jste po prvé v Československu nebo jste tu byl již na návštěvě?

Byl jsem tady už několikrát, potom co jsem nabyl amerického občanství. Podle smlouvy z roku 1927 ztrácí člověk automaticky československé občanství, když nabývá americké. Jsem v Americe rád. Nikdy jsem nelitoval, že jsem tam

Americké středisko

šel, ale když tady byl teď ten převrat - říkám převrat, protože revoluce je příliš silné slovo - tak jsem tady rád, ale nechtěl bych už být za prvé, závislý na tomto státě - upřímně řečeno, protože nevím, kdo přijde po Havlovi... Jinak mám tuto zemi rád, ale jsem v té šťastné pozici, že mám dva domovy, jeden, kde mám svoje kořeny, a jeden v Americe, což je stát, který mě dovolil se rozvíjet a žít svobodně a vyjadřovat se svobodně...

Pane profesore, vy jste každým coulem přesvědčený demokrat. Kdyby se na vás obrátil mladý člověk v Československu - co byste radil dnešnímu mladému člověku: Jak se má chovat? Co se má učit? Co má dělat?

Takovému člověku bych radil, aby se živě zúčastnil demokracie.

Pane profesore, děkuji vám.

Pak si k našemu stolku a tím i k našemu mikrofonu přisedá mladá sličná dáma krásných očí a ladných pohybů. Prosím ji, aby se vám, našim posluchačům sama představila.

Jsem Terry New. Přijela jsem ze Santa Barbary v Kalifornii a to kvůli projektu - knižní vzdušný most.

Přivezla jste s sebou do Prahy jako dar mnoho, mnoho knih. Zatím víme, že jste už nasbírala po Americe 2 miliony knih pro Československo. Co je to ale ten projekt - knižní vzdušný most?

Byla jsem inspirována odstartovat projekt knižního vzdušného mostu, protože jsem prožila část zdejší sametové revoluce. Hovořila jsem s mnoha lidmi a tak jsem se dověděla, jak tu vypadal útlak v oněch posledních čtyřiceti letech. Tento útlak způsobil, že tu bylo jen málo hodnotných knih. A když jsem se tehdy ptala zdejších přátel, co jim mám poslat z Ameriky, všichni odpovídali stejně: knihy: Byla jsem tak nadšena Českoslováky a jejich odvahou a jejich lidským počínáním za revoluce, že jsem se nemohla zbavit pocitu, že se sem musím vrátit s nějakým velkým darem...

Jaké knihy jste přivezla do Prahy respektive jaké knihy ještě přivezete.

Knihy všech druhů a ze všech oborů. Právnícké knihy, abych podpořila demokratizační úsilí, knihy filozofické, ekonomické, mnoho politických knih, divadelní hry. Sbírali jsme knihy po celých spojených státech. Mnoho knih má i osobní věnování. Jsou to prostě knihy různé a ze všech oborů.

Odkud jste ty knihy dostala?

Letecká společnost Continental Airlines nám pomohla tyto knihy sbírat. Lidé přinášeli bedny knih naší letecké společnosti. Continental Airlines pak soustředila všechny knihy v New Yorku a v Los Angeles. Mnoho lidí a také zaměstnanci naší letecké společnosti rozvěšovali po různých místech ve Spojených státech oznámky: sbíráme knihy všeho druhu, přineste nám je! Je to dar pro osvobozené Československo! Knihy nám věnovali koleje, univerzity, jednotlivci, církve.

A když nám teď povíte něco o transportu - jak chcete knihy do Československa dopravit?

Transport knih byl velkoryse organizován společností Airlines Continental. Pracujeme právě na plánu, aby tyto knihy byly přivezeny Československou Aerolinií z Paříže, kam byly zdarma dopraveny ze Spojených států. Vypracováváme detaily. Pražské středisko amerického pohostinství nám poskytlo opravdové možnosti k tomu, abychom tato jednání vedli a abychom všechno dokázali.

Jaké máte plány do budoucna? Vaše příští kroky?

Dvě místa, důležitá pro porozumění a mír, jsou Praha a Moskva. Víím také, že Čechoslováci jsou lidé, kteří umějí dávat. Věřím, že když pomůžeme Čechům a Slovákům, aby zaplnili onen prázdný prostor, vzniklý v posledních 40 letech, že pak oni pomohou svým sousedům. Pomohli již Rumunsku, pomáhají Polsku a pomohou jistě i jiným zemím. Právě v Moskvě, protože mezi Spojenými státy a Sovětským svazem zuřila tak dlouho studená válka, musíme usilovat o překlenutí propasti. Proto bych strašně ráda začala později posílat knihy i do Ruska. Chtěla bych ukázat, že jsme všichni příslušníci lidského společenství a že bychom si měli navzájem lépe rozumět jako lidské bytosti.

Jaký je váš názor na naše mladé lidi, s kterými jste přišla do styku?

Jsou to velmi pohybliví lidé, jsou velmi inteligentní a sečtělí. Co na mne

jeme za nutné článek uveřejnit, aby si laskavý čtenář uvědomil, jak je okrádán. Snad si také položí otázku kým, jak a proč? Jak jsme již několikrát napsali cílem celé komedie zvané "Krise v Perském zálivu" pod režii presidenta Spojených států pana George Bushe, texaského olejáře, je cena benzínu \$27,- za sud, neboť jen tehdy se opět vyplatí velkopodnikání olejářské v čerpání oleje v Texasu, jen tak lze postavit celý zbankrotovaný Texas na nohy - včetně důsledků jako je S&L skandál, jen tak opěťobživnou texasští olejoví milionáři, jen tak se budou moci opět živit kaviárem a vozit své tlusté zadečky v Rolls Royce. Je však lehce zodpověditelnou otázkou "co je silnější?" Zbožné přání pana Bushe či zákon o nabídce a poptávce, což je ta tajemná síla, jejíž respektování udělalo tuto zemi první zemí světa!).

Pod záminkou, že současná krise v Perském zálivu je příčinou kritického nedostatku oleje, větší olejové kartely sklízí miliony dolarů ve formě neúměrného zisku vytažených z kapes amerických motoristů, zatím co prodávají v cizině rekordní množství benzínu dokonce za ještě daleko větších zisků. Dle zdroje Spotlightu, asi tak v půli září, "velký olejářský průmysl" vyvezl v době minulých 45 dnů, mezi 4.5 až 6.7 milionů sudů benzínu, většinou určených pro evropské trhy. Dle názoru olejářského odborníka Philipa Verlegera z Institutu pro mezinárodní hospodářství, vývozy benzínu ze Spojených států se pohybovaly v srpnu a v první části září v množství 100 až 150 tisíc sudů denně, což odpovídá asi o 30% více, než byl celý součet - opakují celý součet - vývozu benzínu za celý rok 1989. Verleger také řekl, že **během krise benzin byl vyvezen v poměru třikrát tak větším než tomu bylo prvních šest měsíců tohoto roku, t.j. před irackou invazí Kuwaitu.**

Čísla jsou potvrzena.

Tyto údaje byly potvrzeny Departmentem energetiky Spojených států, který konstatoval, že průměrné vývozy benzínu mezi lednem a červnem byly pouhých 39 tisíc gallonů denně.

Dennis Winters, senior, národohospodář s DRII/McGraw-Hill z Lexingtonu v Mass. prohlásil, že ceny v Evropě udělaly vývoz oleje ze Spojených států velmi výnosný obchod i když Evropské hospodářské společenství vybírá za dovážení benzín 6% dovozního cla. Evropské ceny benzínu, také dle Winterse, se pohybují o 6 až 8 dolarů za sud výše, než jsou ceny ve Spojených státech. Benzinový sud obsahuje 42 gallonů. Winters dále vysvětluje: "Zašlete-li do Evropy jeden náklad, což jest asi 250 tisíc sudů, při zisku 4 dolarů za sud váš zisk z jednoho nákladu lodě je jeden milion dolarů".

Evropané platí více.

Velkoobchodní ceny benzínu ve Spojených státech dosáhly asi 96 centů za galon, zatím co průměrná cena v Evropě je asi \$1.22. Ceny pohonné látky u čerpacích stanic, jak dobře vědí američtí i evropští řidiči, jsou daleko vyšší. Ve Spojených státech průměrná cena benzínu v drobném prodeji u čerpacích stanic vyskočila od srpna asi o 24% za gallon na \$1.31.

Spotlight však našel, že ceny benzínu ve Spojených státech se značně liší. V některých místech cena benzínu je \$1.30 za gallon, zatím co u mnohých stanic v severní části státu New York, jakožto příklad, cena byla \$1.41 za jeden gallon normálního benzínu bez přísady olova. V některých lázeňských místech ceny přesáhly částku \$1.50. Majitel jedné z místních čerpacích stanic ve střední části státu New York konstatoval: "Toto vše není naší vinou. Jestliže velké olejářské společnosti nezvyšují ceny, pak jsou to distributoři, kteří zneužívají situace. My jsme chyceni mezi nimi a musíme stále čelit rozhněvané veřejnosti". Dále řekl, že motoristé se stoupajícími cenami benzínu, jsou čím dál tím více zlostnější. "V Evropě, kde ceny pohonných látek vždy byly daleko vyšší, je hlášeno, že cenové okrádání nemá příkladu. Dle zpráv Němci mají platit v průměru asi \$3.50 za gallon, Britové platí \$3.68 a ve Francii motoristé platí neuvěřitelné \$4.42!

Spojené státy obvykle dovážejí benzin z Evropy. V přítomné době se těší velké olejářské společnosti ve Spojených státech z dostatečných zásob benzínu, zatím co v Evropě několik větších rafinerií muselo provoz dočasně

z pražského střediska...

udělalo dojem - mají mladého ducha a přece i vědomosti o historii, o lidech. Vůbec na mne udělala dojem hloubka jejich vědomostí. Domnívám se, že když člověk v životě trpí, dospěje k hlubším poznatkům o životě. Domnívám se, že hluboko procitěné utrpení učí i tomu, že člověk dokáže hluboce prociť štěstí a radost. Zdejší mladí lidé vědí, jak se opravdu žije a také se mi zdá, že velmi rozumí životu. Zdejší mládež na mne udělala hluboký dojem. Myslím si, že dají světu ještě leckterá poučení.

Cetl jsem cosi o vašem českém původu. Jaký je váš rodinný vztah k Československu?

Moji prarodiče přišli z Cech a z Moravy. Museli opustit zemi za svízelných okolností a proto nám, dětem, nám, vnukům a vnučkám nikdy nic nevyprávěli o svém životě. Vlastně jsem nevěděla mnoho o našem původu, jen to, že když jsem byla malá, tak jsem jedla koláče. Ale neznám jejich životní příběh, nikdy o tom nechtěli hovořit. Přijela jsem sem zprvu vlastně na návštěvu, abych se dopátrala toho, jaké kořeny má naše rodina v této zemi. A když jsem přijela do Prahy, věděla jsem, že jsem doma. Když naslouchám Dvořákovi, jsem rovněž doma a rozumím tomu...

zastavit, což značně zhoršilo tamní situaci.

Žádný nedostatek.

Nedostatek benzínu ve Spojených státech? Dle Amerického petrolejového institutu (American Petroleum Institute - API), zásoby benzínu ve Spojených státech byly vyšší v týdnu, který končil 14. zářím oproti týdnu končícím 7. zářím, téměř o 6 milionů sudů, což je asi 216.9 milionů sudů celkových zásob. Zdroje (API prohlásily, že zvětšené zásoby, vzdor obrovským prodejům v cizině, byly důsledkem ukončení letní automobilové sezony ve Spojených státech a zmenšení v užívání motorových vozidel způsobeného vysokou cenou pohonných látek. Jinými slovy, Američané začínají šetřit v důsledku vysokých cen, které musí platit, což dovoluje "Velkému oleji", aby prodal své veliké zásoby svým evropským filiálkám za ceny ještě daleko větší. (Pozn. překl.: Jaký je to rozdíl, "veze-li se" benzin jednou či dvakrát přes oceán?). Ve skutečnosti není ovšem v akci olejářských společností, které prodávají benzin do zahraničí, nic protizákonného, ani v případě, že zásoby jsou kritické pro hospodářství Spojených států. Podniky mohou dokonce vyvážet i rafinovaný petrolej, aniž by musely uvědomit vládu Spojených států.

Zástupce Thomas Tauke (republ. z Ioway) chce však toto vše změnit a již předložil předlohu zákona, který požaduje, aby vývoz rafinovaného oleje byl pečlivě zaznamenáván a byl omezen v době naléhavé potřeby, jako je dnešní krise v Perském zálivu. Mluví pro zástupce Taukeho položil otázku: "Proč má americký spotřebitel platit bezpříkladnou částku za benzin v době, kdy olejové rafinerie zasílají obrovská množství za moře?"

(The Spotlight z 22. října 1990, str.č.1)

Přel.: J.M.

Kuwait'ané ztrácí svůj národ...

Izraelity. Jak praví staré ruské pořekadlo: "Každá svoloč přichází z Asie", a z ní vždy vyšel a v budoucnosti i vyjde každý Džingischán, který bude usilovat o vyvrácení naší civilizace, civilizace křesťanské. Je tomu snad poprvé v historii novověku, kdy krev kulturního národa je k pronajmutí každému, kdo si zaplatí. Někdo si pohrává s trpělivostí národa. Ve společnosti, kde mohou úspěšně existovat Schwaggartové, Bakkerové, Falwellové a podobní, jedná se o nebezpečný úkaz. Nikdy jsem neměl rád Němce, ale tolik jsem věděl, že to jsou a bývali nejinteligentnější a nejzdělanější lidé světa. A přece šli za primitivem, který se jmenoval Hitler, Goebels, Goering, Himmler, Rosenberg a jiní a jiní! A kdyby byl Hitler měl o trochu dříve atomickou bombu k dispozici než Američané, byli by dnes hitlerčiči i v Anglii! A asi by se podařilo Hitlerovi zavraždit ještě více lidí, než tak učinili jeho bratrance bolševici).

o o o

Ztratili kontrolu své země, nyní obsazené Irakem. Ale jsou pány největší finanční skupiny ve světě. Jsou to šejkové z Kuwaitu. Tato finanční skupina je známá jako Kuwait Investment Office (KIO - Kuwaitská investiční kancelář). Sídlo KIO v Londýně přeměnilo se v srdce kuwaitské vlády v exilu. Financuje potřeby svých občanů, kteří utekli z napadené země šejků, zatím co se připravovali k rekonstrukci země. (Pozn. překl.: Asi před třemi lety byl rozpouštěn kuwaitský parlament a zastavena svoboda slova a tisku).

KIO zůstává také oblíbeným finančním andělem mnoha podniků v zemích jako je Španělsko, kde pokračující kuwaitské investice jsou spojovány s tamní hospodářskou stabilitou. Okamžitě, jak začala iracká invaze a tanky Saddama Husseina se valily přes hraniční čáru, reakce kuwaitské hierarchie byla rychlá jako blesk. Zatím co obyčejní občané a většina cizinců si nebyli vědomi invase, až ve skutečnosti uviděli iracké oddíly, letadlo do Londýna bylo drženo a rezervováno pro vládcu, jeho rodinu a služebníky. Kuwaitští bezdomovci-byrokraté, zůstávají na platební listině a žijí si bezstarostně a pohodlně. 7 tisíc turistů z Kuwaitu, kteří se stali trosečníky na francouzské Riviéře, dostávají \$3,800,- měsíčně na každou hlavu rodiny. Proto nemusí stát v řadách nezaměstnaných. Zatím vrchní vrstva kuwaitských exulantů, z nichž většina se rozhodla pro Anglii, jakožto jejich sídlo dočasného exilu, je na daleko liberálnějším rozpočtu - asi 8,000,- denně, což se rovná asi 5,000 liber sterlingů. Časopis "The Financial Times", který vychází v Londýně, měl nedávno na své stránce velké záhlaví: "Můžete žít na 5,000 (liber) denně v Londýně?"

(Pozn. překl.: Pouze sama rodina těchto povedených šejků má uloženo v cizině asi 900 bilionů dolarů. Pak jsou zde příbuzní a z 1,967,000 obyvatel Kuwaitu asi 60-70 tisíc, kteří měli volební právo, když se ještě mohlo volit a ti všichni také mají uloženy peníze v Londýně, New Yorku a Paříži. Proto ta podpora Kuwaitu od těchto zemí! Co kdyby si to hlavní as-Sabah rozmyslel, peníze ze všech těch povedených bank, které většinou vlastní jeho nepřítelé (!), vyzvedl a uložil je v nějakém novém ústavě vybudovaném v arabských zemích? Zřejmě nikdy tyto rodinky mnoho nevěřily svým vlastním lidem. Totéž platí o příbuzných Saudů).

(Spotlight ze dne 22. října 1990, str. č.1)

Přel.: J.M.

Podporujte Hlasatel

Máte zapláceno předplatné?

Alois Dostál

Za ztraceným synem

Pokračování z minulého čísla

Však si nyní odpočineme. A Šimon se proslavil jako hrdina.“

„Opravdu?“ divil se purkmistr.

„Náš krajan nabyt v Praze zvučného jména.“ potvrzoval Doliš. „Však vám bude o tom Šimon vypravovati. I náš pán Rudolf Colloredo jej pochválil.“

„Všichni jste se statečně drželi,“ dokládá Mičan. „Opočno může být hrdo na své dobrovolníky, kteří prokázali platné služby celé vlasti a zvláště královské Praze.“

Městěnské žasli nad těmi novinami a Mičan s Dolišem musili hned krátce vyložit, co Opočenská podnikali. Mičan vychvaloval zbrojnoše, Doliš Šimona a tak se navzájem doplňovali. Domáci rádi o tom všem slyšeli, považující zásluhy rodáků i za oslavu svou a za čest celého města.

„Statečně jste se drželi,“ pochvaloval také Rašín z Risenburka, „to nás těší, jakož i že toužený mír nadešel. Teď se nám bude lépe dýchat a hospodařit.“

Upřímná radost zavládla celým městem.

Za čas přijel na pauství Colloredo, opravoval dvory, zaváděl novoty v hospodářství a zveleboval statky. Také Šimon byl povolán na tvrz a zde opakovaně nabídnutí, aby vstoupil do škol. Panic ochotně přijal návrh a užil ho plnou měrou.

Zase přicházeli do nárožního domu sousedé, aby si pohovořili. Dostavovali se četněji, nebo vypravoval Mičan i Šimon. Oba dopodrobna líčili cestu bezpočtukrát, neboť noví a noví dostavovali se posluchači. Bylo také co povídati i o věcech a událostech jiných po tak dlouhé válce, po tolika svízlech, tísních, hořkostech a bouřích, až do hloubi srdce české země zasahujících.

Zejména líčil Šimon rád osud nešťastného žoldnéře Dobřichovského a jeho pokání, jež smířovalo jeho viuu i v rozechvěné mysli posluchačů.

Bodří sousedé pokyvovali hlavami a hluboce si oddechující šeptali: „Bohu díky, že konečně jsme jisti statkem a životem! Sláva Bohu, že skončil naše útrapy!“

Jako v Opočně, oddechla si i celá vlast a poněmáhlu zahlazovala stopy dlouholeté války.

O, ako je krásne vedieť jednu vec alebo dokonca dve. Molière

Ak chceme svoju autoritu ubrániť, treba nám vedieť najmenej trikrát toľko, ako náš protivník.

F. Palacký

Kto vie, ten to robí. Kto to nevie, ten sa to učí. G. B. Shaw

Vzdelanie a múdrosť je vec ducha, nie vec náhodilého okolia. Lev je levom a ani v klietke sa nestane somárom. O. Březina

Tu rent

Cicero: Vic. 21st & Central, 2nd fl., 2 brms \$430.00/mo. Plus Sec deposit. Immediate occupancy, incl. kitchen appliances and heat. 2 bl. to Cermak Bus & Douglas El. 1 bl. to Jewel. No pets. Phone 9 - 4. for appt. M-F.

(708) 656 - 3250

ZVĚRSTVA RUDÝCH VE ŠPANĚLSKU

ŠPANĚLSKO.

Země občanské války, nešťastná země, jejíž krvavá přítomnost může, ba musí být poučením pro každého, komu není lhostejný osud jeho vlastního národa.

Dva miliony poskytnuté Kominternem na bolševisaci země, stačily k tomu, aby národ byl rozdělen na dva bojovné tábory, svádějící krutý a nelitostný boj o budoucnost Španělska.

Nejde však jen o to, bude-li Španělsko národním, či bolševickým a anarchistickým. Vůdčím bolševické internacionály jde stejně, jako za Trockého, o světovou revoluci a Španělsko má být jen jednou z etap tohoto převratu, který nepřináší lidstvu svobodu a štěstí, nýbrž nejhorší útlak a bídu.

Nemluví-li dnes bolševici o permanentní světové revoluci, není to ještě dokladem toho, že by od svých úmyslů upustili. Je to jen změněná taktika, neboť i v Moskvě bylo pochopeno, že účinnější než frázovitě řeči jest podzemní nenápadná práce.

Taktika, která vrhla Rusko do plamenů občanské války a revoluce, byla použita i ve Španělsku. A nebylo to náhodou, že právě Španělsko se mělo státi dalším bolševickým státem.

Vždyť již Leninova téze o možnosti světové revoluce, vydaná v roce 1920, určovala trojí možnost cest, vedoucích k bolševisování světa.

1. Pomocí koloniálních a polokoloniálních národů — Lenin myslel na Čínu.

2. Revolucí v nejvýše průmyslových státech — Německo.

3. Revolucí ve Španělsku, obdobném svojí sociálně-hospodářskou strukturou a kulturní úrovni předrevolučnímu Rusku.

To byly tři cesty naznačené Leninem. Čína selhala, v Německu byl bolševismus poražen a proto zločinným následovníkům krve se neštítícího Lenina zbývalo jen Španělsko.

»Frente Popular« — lidová fronta pod

vedením agitátorů a řemeslných revolucionářů dostala se podvodně provedenými volbami k moci.

Zavraždění nacionalistického poslance Calvo Sotela zakončilo řadu zločinů těchto lidí.

A to byl začátek občanské války.

»Mluví se o prouděch krve, které občanská válka přináší. Tato věta může vzbudit pouze úsměv u všech svědomitých dělníků. — Nikdy jsme nepopírali teror a nikdy jej nebudeme popírat. — Naše revoluce jest podmíněna válkou. Ne však válkou imperialistickou, nýbrž občanskou.«

To jsou Leninova slova, která stejně platí o revoluci v Rusku, jako o revoluci ve Španělsku, neboť III. internacionála v jedné ze svých korespondencí pravi: »Přeměňte imperialistickou válku ve válku občanskou.«

Slova bolševiků jsou nabita mírumilovností, ale jejich činy směřují k válkám nejhroznějším, bratrovražedným.

Dosud je v živé paměti všechno to utrpení, které prodělala slovanská říše ruská. Naši legionáři byli svědky rozpoutání vášní bolševické revoluce v Rusku. Konečně i na Slovensku řádila rudá maďarská soldateska. Proto náš národ dovede si lépe, než kterýkoliv jiný, udělati představu o tom, co prožívá Španělsko.

Ale přesto je třeba varovat.

Vždyť i u nás jsou obdivovatelé bolševických method, i u nás jsou lidé, kteří příkazy internacionály staví nad zájmy národního celku. I u nás našli se lidé toužící po utvoření lidové fronty po vzoru Španělska a Francie.

A těmto je třeba říci, že utvoření lidové fronty by bylo prvním krokem k rozvratu, neboť nejde o nic jiného, než nástroj bolševismu.

Varovat je povinností vůči národu a státu. Takovým varovným hlasem jsou i stati této publikace. Na nenávisť, nesympatie k jedné straně ve Španělsku bojující, ale jediné láska k vlastnímu národu, vedla k jejich uveřejnění. Al.

JAK JSEM SE DOSTAL DO ŠPANĚLSKA.

Byl jsem činný jako misionář 5 let v Jižní Americe, z toho 7 měsíců v Belgickém Kongu v Africe. Jako pravoslavný kněz, byl jsem ženat. Kněží Církve východní jsou ženatí. Z Argentiny přijel jsem do Casablanky koncem června 1936. Na dva týdny jsem musel přerušit cestu, poněvadž

Pokračování na str. 7

We Want Your Business!

Personal Checking Plans
Savings Plans including Money Market
Accounts and Certificates of Deposit Accounts
Retirement Plans
Personal Lending Services
Cash Station® Network—24 Hour Banking
Please call an Affiliated Personal Banker
for complete information

AFFILIATED BANK

WESTERN NATIONAL

5801 West Cermak Road
6001 West Ogden Avenue
Cicero, Illinois 60650
(708) 656-2000

BURLINGTON • CHICAGO • DU PAGE
FRANKLIN PARK • MORTON GROVE
NORTH SHORE NATIONAL • WESTERN NATIONAL

Member FDIC

Český národní hřbitov v Chicagu

nabízí MIMOŘÁDNOU KOUPI PRO BUDOUCÍ POTŘEBU lotů pro pohřby do země a míst v MASARYKOVÉ MAUSOLEU a připojených KRÍDLECH BENEŠ a Štefánik pro pohřby nad zemí a 20-procentní SLEVOU na běžné ceníkové ceny za hotové anebo na výhodné splátky.

Navštivte naši úřadovnu anebo zavolejte. Na požádání rádi podáme další informace. Použijte této jedinečné nabídky, platné do 14. ČERVENCE 1990. V případě budoucí potřeby budete rádi, že jste napřed na to pamatovali.

Tel. (708) 738-8442 nebo (312) 539-8442
5255 No. Puñaski Rd., Chicago, IL 60630

Poslouchajte náš pravidelný nedělní radiový program od 9 do 10 ráno na WCEV 1450.

moje sedmileté děcko bylo nemocné. V Casablance poznal jsem důstojníky z cizinecké španělské legie, a ti mne prosili, abych přijel do Tangeru, kde je mnoho legionářů vyznání pravoslavného, abych tam vykonal bohoslužby. Po dobu bohoslužeb, i po bohoslužbě, byl jsem fotografován ve společnosti důstojníků. Tyto podobenky jsem vzal s sebou na památku. Když jsem vykonal všechny obřady, chtěl jsem jeti s rodinou do Rumunska. Poněvadž cesta po moři byla by pro děti obtížná, jel jsem nejkratší cestou do Gibraltaru a přes Španělsko. Na této cestě onemocněla moje čtyřletá dceruška a musela být dopravena do nemocnice v Malaze.

To bylo 17. července. Toho dne vypukla revoluce ve Španělsku. Když po několika dnech se zdálo, že dítěti je lépe, ačkoliv nebylo úplně zdravé, anglický konsul mi radil, abych s rodinou jel do anglického Gibraltaru, protože nebylo jiné možnosti, než léčit dítě v Malaze. S ohledem na nebezpečí revoluce radil, abych jel přes Portugalsko, Atlantickým mořem a Francií, nikoliv přes Španělsko. Abych vyřídil formální věci odjezdu, musil jsem jeti se ženou a starším děckem do Madridu. Ve vlaku madridském byly každou hodinu prohlídky dokumentů, které prováděli rudí milicionáři. Při každé prohlídce bylo několik cestujících zatčeno a v jednom případě dva zastřeleni. Za těchto okolností konala se cesta do Madridu.

ZATČENÍ A TRAGEDIE MĚ RODINY.

Před samým Madridem, při poslední prohlídce byly u mne nalezeny podobenky, které byly zastrčeny v papírech. Byl jsem hned s rodinou zatčen. Fotografie vzbudily u rudých podezření, že jsem Francovým vojenským knězem a že jsem špión. Byl jsem odloučen od ženy i děcka a po dvou týdnech jsem se dověděl o hrozném osudu obou.

Sedmileté děcko bylo shozeno od rudých krvežiznivců se 4. poschodí kasáren dolů na kamennou dlažbu, kdež zůstalo ležeti s tělíčkem roztráštěným. Matka, která na tu hrůzu musela patřit, byla raněna srdeční mrtvicí a na místě zemřela. (Kniha o tragedii mé rodiny vyjde v září pod názvem: »Golgota mé rodiny v rudém Španělsku«. Zpráva o této knize je uvedena na poslední straně.)

Já sám byl jsem odsouzen lidovým soudem k smrti a díky anglickému vyslanci mi byla udělena milost a trest změněn ve dvacítilétý žalář.

TEROR A ŽALÁŘE V MALAZE. CYNISMUS RUDÝCH.

Po měsíci všichni zatčení byli z Madridu vyvezeni. Dostal jsem se s jedním belgickým knězem redemptoristou do Malagy. Dali nás do místnosti, ve které bylo místa pro 12 postelí — nás však tam bylo 120. Největší teror, jaký ve Španělsku byl, byl v Malaze. Tam život lidský neměl žádné ceny, závisel od libovůle milicionářů, kteří byli pány života i smrti. Nebylo dne, aby několik osob z každé místnosti nebylo zavražděno. Každé otevření dveří znamenalo smrt. Bestiální teror v Malaze neznal mezí. Když jednou za týden byla zatčeným povolena procházka, vyžádala si vždy několik životů.

První naše procházka v Malaze měla takovýto osud: na procházce bylo několik set zatčených, mezi nimi ženy i děti. Šli jsme kolem dvora a ve středu stáli rudí milicionáři. Komandantem tohoto vězení byl komunist Jankel Midlin, krejčí z Oděsy — Žid. Stanul ve středu dvora a pravil, že mu Bůh telefonoval, že potřebuje 15 dušiček, které by se modlily za vítězství generála Franca a hlasitě k nám pravil: »Vidíte, že ani Bůh Vašeho Franca nechce vyslyšet. Tak, soudruzi, 15 duší expres k Bohu!« V 5 minutách z našeho středu bylo milicionáři zastřeleno 15 osob. Ostatní, kteří vše na vlastní oči viděli, šli, jako

by pozbyli rozumu. Když červený oděsský kat viděl v našich tvářích pohnutí, začal hlasitě naříkat, že je mu nás strašně líto, jak jsme nešťastní a že musí poslat jednu duši k sv. Petru, aby se za nás u Boha přimluvil, by Bůh nás vysvobodil z komunistického vězení a protože sv. Petr zná jen latinu, tedy delegát musí být kněz. Všechny kněze, kterých bylo přes čtyřicet, vzali do středu, každému miřili revolverem na hlavu a ptali se, zda chce jít někdo dobrovolně jako delegát. Jednoho potom zastřelili. Po té hrůze Žid Midlin obrátil se k nám se slovy: »Vy fašističtí psi, každého z vás a všechny fašisty, národovce čeká totéž od komunistů. Zašlápneme vás jako zmije. Celé Španělsko je ovládnuto rudou armádou, v Paříži a v Římě je již sovětská vláda. Dnes neb zítra bude sovětská vláda v celém Německu. Polovina fašistů přešla k bolševikům, druhá polovina byla zavražděna. Také v Belgii jest sovětská vláda. Sovětská vláda i teď každému fašistovi promine jeho politické provinění, když se dobrovolně přihlásí do služeb lidové fronty.« My ovšem, kteří jsme neměli žádných zpráv, nečetli jsme noviny, domnívali jsme se, že je vše pravda. Rozumí se, že se nikdo nehlásil. Všechny nás zahnal zpět do místnosti, dva dny nám nedali ani vody a vůbec žádnou potravu. Takové výjevy byly po každé procházce.

Když jsme šli na procházku, zdálo se nám, že jdeme na popravu, neboť nikdo nevěděl, kdo zůstane a kdo se vrátí. Jednou, když nebylo žádné vraždy, v noci nás všechny vzbudili. Museli jsme jít ven a Midlin křičel, že ve dne zapomněl poslat pět dušiček, tedy, že musíme dát úrok ještě v jedné osobě. Šest osob bylo zavražděno. To se někdy opakovalo, že oběti s úroky bylo 10 až 15 osob.

Když bylo nějaké vítězství rudých oddílů, tož na počest tohoto vítězství se konaly vraždy a když rudí měli porážky, vraždili ze zlosti. Někdy byly vraždy konány na počest Stalina, sovětského Ruska a III. internacionály. Když armáda Francova dobyla Toleda, bylo zavražděno z našeho vězení 250 záložníků, občanů z Toleda, ve dvoře před našima očima jako odvěta za to, že prý generál Franco vraždil proletářské děti, což samozřejmě nebyla pravda.

Jednou přišli rudí do naší místnosti a poněvadž byla ta místnost ve vězení nejmenší a zatčení většinou onemocněli, dali nás 60 do nějakého sklepení. Nevěděli jsme, že se má odehrát scéna hrozně surová. Rudí nám rozkázali, abychom se radovali, že jsme dostali hezký salon, buržoázně zařízený a žádali, abychom z radosti tancovali. Na naši tváři však žádné radosti nebylo. A když nikdo nepřistoupil k tanci, jeden z rudých řekl svým soudruhům, že on zaranžuje solový tanec. Vybral z nás nejstaršího člověka. Byl to osmdesátiletý kněz. Tomu poručil, aby tančil tango. Když stařeček odřekl a pravil, že on nanejvýš se může za něho modlit, že ve svém životě nikdy netancoval a tančit neumí, rudí mu začal sloužit mši svatou. Dveře byly otevřeny, všude číhala stráž rudé sběře. V okamžiku, kdy pronášel kněz slova konsekrační, spustil jeden z bolševiků pronikavý řev, že rozumí latině, že slyšel zřetelně modlitbu kněze za porážku rudých a za vítězství Francovo nad vládou. Na tento křik vrhli se rudí na kněze, strhli mu mešní roucho s těla, bili ho a potom zastřelili dvěma ranami z revolveru. Mrtvola byla zase dva dny ponechána v místnosti. Když bolševici po několika dnech na frontě utrpěli porážku, vytáhli strážní svévolně 10 zajatých a na chodbě je zastřelili, což museli ostatní pozorovat. Byla to hrozná muka a ti, kdož ještě byli na živu, záviděli těm, kdož dotrpěli.

Ve vedlejší místnosti byl uvězněn jeden španělský protestantský farář, který byl obviněn, že je Hitlerův špión. Byl vdovcem a měl u sebe pětiletou dcerušku. Jednoho dne byl tento farář lidovým soudem, který byl za tím účelem svolán, odsouzen k smrti. Nato uchopili rudí katané jeho dítě za nohy a tloukli jím zuřivě o zeď, takže v několika okamžicích bylo mrtvo. Po třech

dnech na to byl nešťastný otec, který musel na tu hrůzu patřit, popraven.

V dětské nemocnici v Malaze bylo 126 řeckí, že mu dají hezkou ženu za partnerku a pak jistě dostane k tanci chuť. Vybrali za obět mladou hezkou ženu gymnasijského profesora, který před několika dny byl zavražděn a jež byla dána do vězení. Poněvadž ani ona neměla odvahy tančit, začali si z nich dělati posměšky a vtipy. Soudruzi se smáli aranžéru, že tanec neuskutečnil, což ho tak rozeznilo, že udeřil kněze a s ženou strhl šaty.

To vše se dělo s nevylicitelnou surovostí. Když oba nešťastní nechtěli tančit, ubili ukrutně kněze i ženu, čím kdo mohl, takže mozek i krev potřísnily celou místnost. Obě mrtvoly nechány byly tři dny mezi námi v místnosti. Po té paní zůstaly dvě malé dcerušky, které přicházely každý den — až do našeho odvezení do Leridy — před bránu a vždy čekaly na návrat maminky, aniž by tušily, jak hrozným způsobem zahynula. Milicionáři jim říkali, že se vrátí.

Jednoho dne zvěstovali rudí: »Baskové drží s lidovou frontou, táhnou do boje proti Francovi, kněžstvo jde s rudou vládou, proto se dává duchovenstvu svoboda.« Přinesli do žaláře mešní roucha a nádoby, duchovním dovoleno sloužit mši svatou. Veliká radost. Bylo to jako v katakombách. Všichni ze zpovídali, všichni chtěli přistoupiti ke stolu Páně. Nejstarší kněz dětí, v sirotčinci 80. V obou ústavech bylo celkem 40 ošetřovatelek.

Sirotčinec a nemocnice byly řízeny a spravovány národními a katolickými ženskými spolky. V nemocnici byly v první řadě děti nejchudších rodičů a byla jim poskytována mimořádná péče. V sirotčinci byli sirotci, polosirotci a děti, které vůbec neznaly rodiče. Ženy věnovaly těmto institucím nejen peníze a různé dary, ale každá z nich se obětovala pro děti denně ba i v noci několik hodin. Všechno bylo věnováno této pravé lidské instituci, aby bylo pomůženo dětem, aby z nich vyrostli praví synové a dcery Španělska.

Poněvadž správu těchto institucí vedly národní a katolické ženy, byly tyto instituce výrokem bestiálních barbarů odsouzeny ke zničení a děti i opatrovnice k smrti. Jaká byla vina těchto dětí? Že byly v těchto institucích? O ně nedbala žádná organizace socialistická, komunistická ani anarchistická.

Aby bestiální teror byl omluven, komunisté často inspirovali provokace. »Aby byl vydán spravedlivý rozsudek lidového tribunálu.« Rudí byli pány Malagy od vypuknutí občanské války, s Midlinem v čele. Midlin několikrát posílal rudé milicionáře, aby tyto instituce »likvidovali«, samozřejmě po bolševicku. Rudí, kteří měli ještě lidský cit, neposlouchali rozkazu Midlinova a odvolávali se na to, že většina jsou děti proletářů. A že tedy nic nevdají, řídí-li tyto instituce fašistické ženy.

Ale Midlin přece provedl ďábelský plán. Poslal do sirotčince svého důvěrníka, aby ze sirotčince hodil pumu na oddíl milicionářů, kteří půjdou kolem. Provokace byla dobře připravena. Puma byla hozena, několik milicionářů bylo zabito a zraněno. Za podlou Midlinovu provokaci musila zaplatit celá instituce životy dětí i ošetřovatelek. Lidový tribunál, za předsednictví Midlina, vydal rozkaz nemocnici a sirotčinec zapálit a všechno živé usmrtit. Děti také, neboť jsou vychované ve fašistickém duchu a proletariát by z nich žádnou potěchu neměl.

Oddíl opilých rudých milicionářů vtrhl v noci do nemocnice a sirotčince a jako šílení vrhli se na nešťastné děti. Většina jich byla rok až tři léta. Chytali je za nohy a vši silou tloukli jimi o zeď. Nebylo-li dítě mrtvé, jistě bylo zmrzačené. V nemocnici i sirotčinci nastala hrozná bartolomejská noc. Ošetřovatelky z hořejších 6 poschodí, braly spící děti, aby je zachránily od hrozné smrti utíkaly s nimi chodbami. První ošetřovatelky, které s dětmi při útěku narazily na milicionáře, byly zavražděny i s dětmi.

Knihy u nás doma

Dagmar Vaněčková

V rakouských denících i časopisech můžeme pravidelně najít aktuální žebříčky bestsellerů, nejprodávanějších knih, obvykle rozdělených do kategorií románů, literatury faktů a příruček. Mezi bestsellery se například v poslední době drží kniha Václava Havla, Dopisy Olze, vydaná v němčině nakladatelstvím Rohl-Wohlt(?). I u nás bychom se už konečně měli takovýmto způsobem dozvědět, které knihy mají mezi čtenáři největší ohlas. Namísto toho donedávna výlučně monopolní Státní podnik Kniha, jsou dodnes bezkonkurenční síť prodejen nabízí bezostyšně tak, jako v minulosti, vyložené ležáky bývalých politických prominentů, tituly zavedených autorů v období normalizace a spolu s nimi spíše jen jaksi na okraj několik málo nově vyšlých díve zakázaných děl. V týdeníku Jihočeského kraje Nový život vyšla nedávno na třech stranách novinového formátu reklama, v níž, jak se praví v textu, se pro ulehčení výběru nabízí 141 knižních titulů. Propagace Státního podniku Kniha se snaží přilákat potenciální zákazníky do 52-ti prodejen na území jižních Čech prostě zoufalým způsobem, když prohlašuje, že zájem všech pracovníků je, aby v této době plné kvasu mohly co nejrychleji nabízenou především tu literaturu, která 20, někdy i přes 40 let nemohla v této zemi z politických důvodů vycházet.

Po tomto úvodu zahajuje nabídku Dáblova milenka, dílo, které za 22 korun slibuje sex i erotiku, na předních místech nechybějí Zdeněk Pluhař, Karel Sís, Vladimír Michal a další autoři, jejichž knihy ani v časech nejhlubšího pogromu proti české literatuře nepřestaly vycházet. Radí se k nim i Dušan Rovenský, známé eso normalizační žurnalistiky a ještě včera odborník na americké imperialisty se svou údajně svěží sondou do života současných Spojených států. Jednu z dalších doporučených knížek, Zastavení na břehu, napsal podle reklamy člověk, který věnoval celý život rybníkům a lidem kolem nich. Ve skutečnosti její autor Vladimír Krupauer, podobně jako jeho bratr Jaroslav, do loňského prosince generální prokurátor České republiky, se v posledních dvou desetiletích namísto rybníkářství, čile věnoval politice, aby svou posrpnovou kariéru posléze dovršil členstvím v UV KSČ a funkcí děkana československé fakulty Vysoké školy zemědělské. Z oněch ohlašovaných, díve zakázaných autorů se v dlouhém seznamu nabízených knih vyskytují až na jeho konci dvě knihy Pavla Tigrida, jednou Ivan Klíma a Hovory s TGM, přičemž Tigridův Průvodce inteligentní ženy

Privatizace a její kritika zleva

V projektu odstátnění a privatizace, který vypracovalo federální ministerstvo financí (FMF), dokazujeme, že nechceme-li proces privatizace pouze předstírat a chceme-li domácímu soukromému sektoru skutečně otevřít dveře dokořán, není jiné cesty, než významné části dnešního státního majetku obyvatelstvu nabídnout zdarma. Hlavní linie argumentace ve prospěch této téze zdůrazňuje, že negativní důsledky spojené s trvalou dlouhodobou nadvládou státního vlastnictví výroba prostředků jsou NEKONEČNĚ větší, než jsou případná rizika jejich bezplatné distribuce.

Na omezeném prostoru, který zde máme k dispozici, nemohu vysvětlit technické detaily metod, které by pro takovou distribuci připadaly v úvahu, a které v té či oné podobě počítají s využitím tzv. investičních kupónů. Stejně tak nemohu dostatečně zdůraznit, že tato kupónová metoda privatizace nekoliduje s žádnou jinou ze standardně známých privatizačních metod. Jediné, o čem se zde chceme zmínit, je identifikovat motivaci a filozofické zázemí jistě — u nás poměrně početné — skupiny kritiků privatizačního projektu FMF. (Viz například O. Šik v Hospodářských novinách ze dne 29. 8. 1990.)

Bylo by nanejvýše bláhové popírat, že kupónová metoda masivní privatizace má svoje rizika. Riskantní je totiž jakýkoli pokus o skutečnou reformu — transformaci naší společnosti a ekonomiky, jakýkoli pokus o návrat k tradičním společenským a ekonomickým institucím. Chci se spíše zamyslet, co jistota skupiny ekonomů vede k tomu, aby údajně slabá místa projektu masivní privatizace hledali s cílem tento projekt narušit, místo, aby je obnažovali se záměrem hledat možnosti jejich řešení.

Důvody jsou pochopitelně převážně ideologické. Spor o radikální, či postupný projekt ekonomické reformy (včetně privatizace) je — kromě jiného — sporem ideologické pravice a levice, soubojem liberálního ekonomů a ekonomů socializující filozofie a minulosti.

Existuje hned několik příčin, proč projekt masivní privatizace socializujícího ekonomů zneklidňuje. Jedna z nich má však přece jen prominentní postavení. Myšlenka socializujícího ekonomů je nevyčerpitelně ovládáno hlubokou nedůvěrou, že jakési tržní síly — pro něj těžko pochopitelné, protože neviditelné — dokáží racionálně alokovat ekonomické zdroje. Bez ohledu na to, jak dlouhou dobu strávil na Západě, v něm stále dřímá nevykořenitelná touha dokázat, že akt znárodnění nebyl až tak do nebe volajícím hospodářským zločinem. Socializující ekonom se nikdy nevzdá své věčné touhy najít cestu, jak státní podniky přinutit k efektivnímu, kompetentnímu chování.

Ze zcela opačných ideových proudů čerpá ekonom liberální. Pro tohoto ekonomů je absolutně nepochopitelná představa, že dnes, zítra a pozítří (každý den) by to měly být státní podniky, kdo bude spotřebitelům nabízet

ke koupě chléb, mléko, automobil, či projíždku městem. Liberální ekonom velice dobře ví, že stát a jím vlastněné podniky nejsou schopny tyto statky a služby produkovat efektivně. Spolu s prostými občany se liberální ekonom spíše dívá, když státní podnik nakonec přece jen (tu a tam) něco rozumného udělá. Tento ekonom ani na vteřinu nezaváhá, má-li vysvětlovat kvalitativní rozdíl mezi podnikem, který vlastní stát a podnikem, který vlastní individuální občané — byť by jich v případě některých akciových společností bylo několik desítek tisíc. Liberální ekonom si je naprosto jist, že pokud ekonomice vládnou státní podniky, je tato ekonomika ve smrtelném nebezpečí. Je proto ochoten nést i značné náklady, existuje-li možnost toto nebezpečí odvrátit.

Jádro této odlišnosti liberálního a socializujícího ekonomů spatřuji v jejich odlišné představě racionality lidského chování. Socializující ekonom vždy, v nějakém nestřeženém okamžiku vypustí zmínku o jakýchkoli neschopných, hloupých lidech, kteří si („tam dole“) téměř nikdy nevědí rady, zejména s vlastním majetkem. I O. Šik nám v citovaném článku podsouvá, že získají-li lidé nějaký majetek (například darem), pak jej vysoce pravděpodobně co nejrychleji propijí. Nabídne-li jim někdo majetky různého typu, docela určitě nebudou vědět, který majetek mají vůbec chtít. Podle socializujícího ekonomů „obyčejní lidé“ nemohou mít dostatečně kvalitní informace a nemohou se tedy orientovat ve — z hlediska státu — velice nepřehledných situacích. Tyto informace a tuto schopnost orientace má podle nich jedině stát.

Naopak, liberální ekonom ví, že to, co se z nadhledu vládních úřadů jeví jako „komplexní“ problém, snadno vyřeší každý hokynář, každý sedlák, každá hospodyně, každý soukromý podnikatel. Takzvaný obyčejný člověk je v očích liberálního ekonomů stotisíckrát moudřejším národohospodářem, než libovolné seskupení státních zaměstnanců, bez ohledu, zda byli jmenováni před anebo po nějaké revoluci. Liberální ekonom je přesvědčen, že pokud to nebude „obyčejný člověk“, kdo bude vědět, kam investovat své peníze (nebo kupóny), pak to nebude vědět nikdo.

Z těchto důvodů se liberální a socializující ekonom tak dokonale liší ve vztahu k tradičním institucím trhu. Socialistické

ká revoluce je pro liberála pohromou především proto, že instituce, které vznikaly po staletí, byly téměř přes noc zničeny. Liberální ekonom přitom bude zdůrazňovat především instituci soukromého vlastníka výrobních prostředků a její devastaci znárodnovacími vinami našeho poválečného vývoje. Pokus o návrat do Evropy je pro liberálního ekonomů především pokusem o obnovu tradičních civilizačních institucí. Jako samozřejmou a neopominutelnou součást tohoto transformačního procesu proto považuje znovuvytvoření instituce vlastníků. Na tomto procesu se musí podílet veškeré obyvatelstvo, bez jehož úsilí a podpory je tento proces nerealizovatelný. Myšlenka, že za možnost projevit toto úsilí, by ti, které dnes ze všeho nejvíce potřebujeme, měli platit, je pro liberálního ekonomů nepochopitelná.

Přesně naopak, on sám se tímto lidem bude cítit zavázán, neboť dokázal obnovit struktury, které se již zdály být ztracené. Proto tímto všem pracovitým lidem, kteří na sebe vezmou tíhu odpovědnosti za hospodaření, rád zaplatí majetkem, který získají v procesu privatizace. Bude vědět, že ne on, ale on zdarma něco dostal: autonomní, majetkově odpovědné ekonomické subjekty, které ve svém vlastním zájmu budou přispívat k bohatství celé společnosti.

Zhruba takováto argumentace pak nutí liberálního ekonomů hledat způsoby, jak proces distribuce majetku mezi občany co nejrychleji zvládnout.

Socializující ekonom má poněkud jiné starosti. Než by dal někomu něco zadarmo, začne (pokolikáté již?) školit řídicí pracovníky. Privatizace by ovšem jeho úsilí mohla narušit: Ti schopní — ač neproškolení — rádi odejdou do soukromého sektoru.

□ DUŠAN TRISKA

Marián Čalja a Václav Klaus — o čem se asi baví? O reformě, privatizaci, o zvyšování zadluženosti či obraně proti inflaci?

Foto: ČTK

po vlastním osudu je prezentován jako otcovské vysvětlování problémů soudobé společnosti. Inu není nad propagandistickou informovanost. Ne každý zaměstnanec Knihy asi mívá zájem se blíže seznámit se svými prodejními artikly. Knižní velkoobchod i maloobchod jsou doslova ucpány neprodejnými knihami. Absolutně neprodejné knihy tvoří až jed-

nu třetinu zásob. Podle názoru šéfredaktora nakladatelství Mladá fronta Vladimíra Pistoria, v rozhovoru pro Lidové noviny, by se měly tyto zásoby jen v Čechách a na Moravě v hodnotě zhruba jednoho sta milionů korun odepsat a zlikvidovat. Uvěrové dotace nepomohou. Protože úroková sazba je příliš vysoká, překerní situace však

nepomohou zatím převážně monopolnímu knižnímu obchodu, ani propagandistické akce, o nichž zde byla řeč. Snažit se zákazníkům vnutit beznadějně ležáky a všelijaké zprofanované autory, kterých si naši čtenáři do nedávna dostatečně užili, je metoda pochybná a předem odsouzená k nezdaru.

Ve svém hodinovém přednesu jsem ve velké senátní síni nejvyššího soudu obhajoval Prahu. Zdůraznil jsem ústřední polohu Prahy v Evropě, naše téměř dvacetileté spojení s bývalou Komisí vídeňskou, zkušenosti s mezinárodní zločinností všech odstínů, naše kosmopolitní prostředí, novou organizaci naší kriminální služby, s níž byli delegáti předem obeznámeni, a poválečné nadšení našich členů v pohledu do budoucna po osvobození od nacismu.

Vedoucí holandské delegace, pan de Blecourt, generální ředitel policie v Haagu, můj "oponent" měl dobře připravený a řečnický elegantní projev, v němž zdůraznil, že Schoberova vídeňská komise měla základ v iniciativě plukovníka van Houtena (jenž byl členem holandské delegace), argumentoval s přístupem Holandska k moři a tedy i s jeho větší světovostí. Jednání pak bylo odkázáno do zvláštní komise. Věci byly, jak jsme se dověděli, delikátní. Československo prý neudělalo špatný dojem, delegáti ostatních států byli spokojeni s materiálem, který jsme přivezli "jaksi na ukázkou", někteří nám řekli, že jsme se odráželi od polské delegace, složené z členů partyzánských jednotek s rudými hvězdami, a vůbec jsem měl dojem, že všichni věřili našemu soukromému ujištění, že naše "KS" není složka komunistická. Ale jiní delegáti zřejmě viděli věci z jiné strany. "Přátelé, jste nám sympatičtí" povídá mně na procházce jeden z nových západních kolegů, jehož obzor, na rozdíl od nás se nekončil kriminální službou, "možná, že nevíte, co se u Vás chystá. Pod svícem bývá tma. Sledujte lépe doma, co se děje kolem vás. Přejí vám, abyste se svou skvěle organizovanou KS přežili aspoň dvě léta. Pozor! Nemluvte a poslouchajte" Patrně vyjádřil nedůvěru většiny, jak by to s Interpolem dopadlo, kdyby se za ním uzavřela Zelezná opona, jejíž síly jsme si nebyli tenkrát vědomi. To se projevovalo v rozhodnutí o sídle Komise.

Holandsko nepochodilo, patrně proto, že přehánělo své možnosti, a k nám nebyla důvěra. V gentlemanském dorozumění s holandskou delegací jsme jak oni tak my vzali zpět své kandidatury a rozhodnutí padlo na - Paříž, ač Francouzové se o nic neucházeli. Generálním sekretářem Komise se stal pan Ducloux, ředitel kriminálních služeb francouzské Sureté, spíše pohodlný byrokrat, silně přes padesát, jeho pravou rukou byl mladý kriminalista, právník, Jean Népote, s nímž mě svedlo na celý život pevné přátelství. Létům 1946-1985 se pak říkalo éra Népoteva. Jean později převzal Duclouxovo místo a s Komisí doslova srostl, uznáván jako mistr organizace, upevnil pařížské ústředí a styky s členskými státy, jichž počet vzrostl na stosedmdesát, a proti jeho zaslouženému odchodu do výslužby byly obecné námítky.

Na druhý policejní kongres, tentokrát v Paříži, jsme jeli jako domů. Clenské státy se rozrůstaly, nikoli však východní blok. Kromě nás tu byli stále jen Maďaři, Poláci, Jugoslávci a Bulhaři, nebyl nejmenší náznak, že by se prací kdy zúčastnil Sovětský svaz. Doma, pravda, komunistický vliv rostl i v kriminální službě, avšak nepolitická technokraté bez politické opory "se shora", k nimž jsem se mohl počítat, setrvali na místech. Nebyla náhrada - tot' vše. V Paříži se nám tenkrát, roku 1947 v červnu, dostalo jakési sladké pílučky pro útechu za naše nesplněné přání mít světovou centrálu v Praze, totiž jednomyslného usnesení, že příští světový kongres bude u nás. Jsem přesvědčen, že tenkrát nikdo nemohl předvidat, co se u nás stane právě v příštím únoru a jaký pak bude průběh pražské konference roku 1948, jak vzpomínám dále.

I zkrácená esej o historii naší kriminální policie po druhé válce by se rovnala celé encyklopedii. Můžeme proto jen v přehledu shrnout, jak obnovená Komise či Interpol zasáhla do boje se zločinností, zvláště u nás, a jak jsme my k úspěchu tohoto boje vlastně přispěli. Interpol byl účinnější než Komise Schoberova. Počet států byl větší a nebyl omezen na Evropu. Technické zařízení a dálkové spoje zrychlily styk. Bylo zapojeno, přes očekávání, i Německo, ač je nezastupoval žádný vládní delegát. Byli tu však zástupci americké, francouzské a britské okupační správy, kteří zajišťovali, aby regionální a místní německá policie spolupracovala. Osobní styk členských států se utužoval. S uspokojením jsme v Praze vítali zahraniční kolegy, a nebylo jich málo. Zařízení naší kriminální ústředny se obecně líbilo a tisk o tom ochotně referoval s ilustracemi. Radiové spojení s Paříží bylo každodenní a používalo se ho i k soukromým konverzacím, aniž to komu vadilo. Bylo to jaksi originální i pro vánoční blahopřání. Zkušenosti Interpolu a členských států jsme užívali ve školení našich orgánů. Potěšení jsme však neměli z toho, že do některých kriminálních kursů byli prikazováni i členové státní bezpečnosti a uniformované SNB.

Byly tu arci i vážné problémy povahy právní a organizační. Ani nová komise se neopírala o pevný akt mezinárodního práva, totiž o státní smlouvu, ratifikovanou parlamenty a hlavami států. Naše stanovy nebyly nic jiného než administrativní dohoda, takže bez dobré vůle ke spolupráci by byl celý systém vlastně visel ve vzduchu. Clenské státy neměly právní závazky něco podnikat nebo se něčeho zdržovat. Mýlná představa ve veřejnosti, že Interpol je jakási mezinárodní detektivní kancelář, se dlouho udržovala a opravovali jsme to mnohokrát, zejména v pravidelných relacích v pražském rozhlase a v týdenních tiskových konferencích. S "členskými příspěvky" to také nebylo jednoduché. Na bruselské konferenci byl vzat za základ počet obyvatel a kvota (2.50 švýc. franků) na určitý počet obyvatel, takže náš příspěvek byl něco přes třicet tisíc švýc. franků ročně. Kromě Československa byly východo-evropské státy v placení líknaví. Mohu-li či smím-li mluvit o úspěších

a neúspěších, tož bylo jich nemálo, obou. Na straně usměvavé je příhoda z naší prvé cesty, z Prahy do Bruselu. Byli jsme opatřeni služebními, nikoli diplomatickými pasy. To zajišťovalo přednost v odbavování na hranicích a volný průchod, kdekoliv by nastaly průtahy, naše osobní zavazadla byla však soukromá a nikoli diplomatická. Kdyby na to přišlo - otevřít!

Při příchodu francouzské pasové celní prohlídky ve Strasburku jsme se zdvořile, ne-li srdečně pozdravili s francouzskými kolegy a ač jsme o to nebyli žádání, otevřeli jsme z opatrnosti zavazadla. Jedno z nich, které měl na starosti inspektor Sem, byl překrásný kufr ze žluté kůže, ovázaný širokým řemenem. Rekli jsme si, "Schválně, co to bude dělat". Kufr byl doslova nappán zbrusu novými britskými bankovkami, v hodnotách od jedné do padesáti liber šterlingů. Francouzský celník, jak když do něj praští: "Co to vezete pánové, k čemu to je a co s tím bude kdo dělat"? Inu, vysvětlení bylo kriminálně jednoduché. Hned po válce naše protipadělatelské oddělení, snad první ze spojeneckých služeb, sledovalo důvěrné informace o tom, co Nacisté tropili v koncentračním táboře v Sachsenhausenu, aby rozvraceli britskou měnu. S použitím odborníků, svých vězňů, produkovali zdařilé padělky britských liber, jen s nepatrnou chybičkou, a tou byl podpis presidenta cedulové banky, jmenoval se Pepiath, a čárka přes "t", pokud se pamatuji, byla vadná. Ve Strasburku tenkrát smíchu nebylo konce, zejména když se přišel na nás podívat sám šéf Sureté pro strasburskou oblast, který měl právě v ten den co dělat na nádraží. Svezl se s námi až do Lucemburku a lítoval, že na objevu v Sachsenhausenu se nepodíleli Francouzové. Libry jsme vezli na konferenci v Bruselu jako dar pro šéfa kriminální služby New Scotland Yardu, jímž byl Sir Ronald Martin Howe. Ocenil jsem později nejen jeho zájem o Československo, ale i osobní vztah za doby svého exilu. Právě úspěchy kriminální policie se však nehodnotí podle veřejných pochval, ale podle pravidelného chodu služby a hlášení "vše v pořádku, děláme co můžeme, tolik a tolik porušovatelů trestního práva je bezpečně za mřížemi díky spolupráci se zahraničními úřady". Tak či onak, veřejnost oceňuje především úspěchy, jež se zapisují do paměti. Jednou z větších věcí byl u nás případ, kterému jsme říkali "Dunajské zvěsti" podle Fučíkova valčíku z počátku století. Dunajský veletok byl totiž součástí scenaria. Nedlouho po návratu z pařížské konference nám informátoři (nikoli z lásky k Československu, ale za poválečné koruny, jichž nikdo neměl nazbyt) prozradili, že v Budapešti pracují maďarsko-slovenští "odborníci" na výrobě československých lístků řízeného hospodářství a že jejich doprava na Slovensko začala. Věc působila vážně nebezpečí pro řízený trh. Byly tu však i momenty nepostrádaní romantismu. Část nákladu se dodávala na slovenskou stranu na loďkách, v noci nebo za ranní mlhy na řece. Měsíční svit při nečekaném pohybu hustých mraků odkryl převozníky a pohraniční strážce z obou stran neotálely s akcí. Setření jsme vedli v Budapešti v přátelské shodě s Maďary ež byla založena již na konferenci v Paříži. Bez formálního extradičního řízení nám maďarští kolegové odevzdali účastníky, kteří nebyli jejich občany. Navzájem jsme Maďarům předali doličný materiál zajištěný na Slovensku a dohodli jsme se, že celé řízení, ať policejní či soudní, proběhne bez publicity, aby se neznepokojila veřejnost.

Na druhé straně jsme zakusili neúspěchy, s nimiž jsme se netajili. Jeden z nich mě občas připravuje o spánek. Je to slavná bula Karla Čtvrtého ze 7. dubna 1348, již byla založena naše universita, nejstarší ve Střední Evropě. Zašantročili ji nacisté, kteří spravovali Karlovu universitu ode dne 17. listopadu 1939, kdy byla uzavřena pro české studenty po krvavých demonstracích. Naše úsilí ji nalézt bylo marné, ať to bylo pátrání v Praze a v jiných místech republiky, či snaha nalézt informátory v internačních táborech a ovšem i v Německu za spolupráce okupačních úřadů. Pátrání cestou oběžníků Interpolu se opakovalo a je stále v platnosti. Mám tušení, že bula, jeden z nejcennějších listinných pokladů Cech je někde bezpečně ukryta a že díky mezinárodní spolupráci za nových poměrů v sjednoceném Německu jednou bude mít úspěch. Od sovětské okupační správy jsme se účinné pomoci nedočkali.

Tím dlouhá esej spěje ke konci. Zbývá dodat, že kriminální konference v Praze schválená na pařížském kongresu v roce 1947, se sice uskutečnila v pouňorové éře 1948, že však její ráz byl pochmurný. Západních delegátů se v Praze objevila jen hrstka a pražské ministerstvo vnitra je usadilo pod uzávěrem v hotelu Alcron, výsledek zasedání byl vpravdě hubený a navíc závěrečná událost pokazila dočista vše. Pražští hostitelé zařadili totiž na program sjezdu dvě společenské události v jediném dni. První byla návštěva terezínského vězení, po níž následovala pitka v mělnických sklepích. I přes chmurné dojmy z Terezína, hostitelé nutili návštěvníky do veselí. Nepochodili a hosté se rozjízďeli s oddechem, "Zaplat' Pánbů, že to máme za sebou". V téže době jsem sdílel jejich city. Předkongresovou dobu jsem prožil na opačném konci kriminálního procesu, nikoli jako vyšetřující úředník ale jako obyvatel cely v samovazbě vojenského soudu pod Loretou. Útěk se podařil a v kongresových dnech jsem dýchal svobodný vzduch Francie. Několik měsíců nato Československo oznámilo pařížskému mezinárodnímu ústředí, že se další spolupráce nezúčastní. Dopis s textem o jedné větě na papíru podřadné jakosti byl podepsán tvrdou tužkou nečitelným jménem. Teprve letos se železná opona zdvihla a Československo se navrátilo do společenstva Interpol.

JEDINA ČESKA BANKA
The Berwyn National Bank
7112 West Cermak Road
Berwyn, Illinois
(708) 788-4700

Člen FDIC
OSLAUVUJE 52 ROKU

Přijme se:

Potřebuji do české restaurace, area Bensenville, cook a waitres, full or part time. Volejte:
708-766-5454

Byt k pronajmutí

Hotelové pokoje na Floridě

Od \$ 200,- za měsíc. Všechny pokoje mají vodu a ledničku - "efficiency rooms".
MANHATTAN HOTEL
444 5th Ave. So.
St. Petersburg, FL 33701
894 - 2747

Cicero

1 1/2 rooms \$265,-
2 1/2 rooms \$295,-
4 rooms \$400,-
Plus security deposit, heat included, stove and refrigerator. No pets. Austin Arms apartment c/o Central Federal savings.
(708) 656-5000 ext. 235 Bob

Překládám do angličtiny legální doklady školní a osobní notářsky ověřené.

O. KOVAR

Pište na adresu:
P. O. Box 313
Riverside, IL 60546
nebo volejte:
(708) 442-7115

Kde možno koupit HLASATEL:

- Austin a Čermák Rd. Cicero — stánek
- Miloš Pancner 6038 W. Čermák Rd., Cicero
- Prague Sausage 6312 W. Čermák Rd., Berwyn Pouze redělní
- Redakce Hlasatele 6426 W. Čermák Rd., Berwyn
- Fred Pancner 6514 W. Čermák Rd., Berwyn
- Ron Oak Park & Čermák Rd. Berwyn — stánek
- 26th & Ridgeland Berwyn, stánek — nedělní
- Čermák Rd. & Ridgeland Berwyn, stánek — nedělní
- Čermák Rd. & East Ave. Berwyn — stánek
- V New Yorku: Candy Store 1437 - 1st Ave., New York, NY
- Optimo — 1508 East 2nd Ave., New York City, NY
- Americké vevýstanečtv v Praze

MIKI SPIGL

Cermak Road Realty
6226 záp. Čermák tř.

Berwyn, Ill.
č. tel. : 484-4800

2 NOVE DOMY V LEMONT:
+ 188.500 (2. poschodi)

RANCH ZA 159.900

Oba na 1/4 acru pozemka

Berwyn Plaza dvourodinný domek - velmi čistý, oddělené topení. Majitelův byt ústřední chlazení, profesionálně zhotovený sklep s barem - na 2 auta, vytápěná garáž - \$179.500. Kupujte, dokud jsou nízká procenta.

House for sale

Whi rent? Homes for \$1.00, repos.
Gov't give away programs! For information
504-649-0670 ext. R-10654

Help Wanted

Easy work! Excellent pay! Assemble products at home. Call for infor.
504-641-8003 ext. 10654

CABINET MAKER

At least 5 years experience. Full time position. West loop location. Basic English necessary.

312-738-1026

Please respond in English.

(708) 484-1118

marina's

BEAUTY SALON

Home of the finest permanent waving

Visit Marina's new salon - formerly at 26th St. & Hamlin.

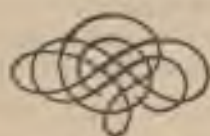
now at
6234 W. Cermak Rd., Berwyn, IL

Video

Objednejte si profesionálně zhotovenou video-pásku - půl hodiny až 45 minut - se zvuky svého města (vesnice) v Československu, s Vaší rodinou a přáteli. Cena od \$200. Volejte:
503-671-0859

Nafilmuji videokamerou VHS veškeré reportáže v Československu, vašich rodinných příslušníků, nebo přátel.

Peto Dunda
Botanická 44
602 00 BRNO - ČSFR
Tel.: 788 772

Sexmise

Potkala jsem nedávno kamaráda z koleje, zdravíme se a já se zcela samozřejmě obracím na jeho blondatou ženu Evu a ptám se po dětech. On nějak podivně ucouvl, zamžikal a pak to řekl: To není Eva, moje nová žena se jmenuje Ivana... Chtělo se mi zavrtat se pod dlažební kostky chodníku a rychle z toho hovoru vycouvat. Podařilo se jen to druhé. Trapas jako hrom. Ten bláznivý Vladimír se rozvedl a oženil znovu. Nepochopím proč. Vzal si kopii své první ženy. K nerozeznání stejnou.

Nepamatuji si přesná čísla, ale kdysi jsem v jedné studii četla, že většina z nás při vytváření nové rodiny kopíruje model rodiny svých rodičů. Ze z naší dětské zkušenosti zkrátka není úniku. Neříkám tím samozřejmě nic nového, všichni známe starou dobrou radu: dříve než se rozhodneš pro svatbu, prohlédni si její matku. Jen mne trochu děsí ta předurčenost a marnost snah uhnout, vytvořit něco jiného, originálního. I Vladimír znovu spadl do toho, z čeho chtěl utéci.

Je to tak i s naší sexualitou? Cím je vlastně vytvářena? Co a kdo vlastně způsobuje, že o jednom se říká, že je v sexu náruživý, o druhém, že chladný, o třetím, že něžný? Není to jed-

noduché a rodiče v tom samozřejmě mají prsty. Podobně jako celá osobnost, tak i sexualita každého člověka je zvláštní kombinací prvků biologických a sociálních, tedy vrozených vlastností rozvíjených výchovou. Biologický základ rozhoduje o intenzitě, o síle sexuálního pudu. A výchova? Ta se pak postará o to, jak s tímto pudem zacházet, jak ho používat. A to je moc důležité. Sexualita člověka totiž sama o sobě není nic. Funguje vždy ve spojení s druhým člověkem. A tak se v ní nutně musí zobrazovat vlastnosti, jako je ohleduplnost, tolerance, úcta - anebo sobeckost, neodpovědnost, nedůvěra.

Vliv výchovy při vytváření sexuality je tedy naprosto zřejmý. Ač rodiče se svým potomkem o sexu nepromluví jedině slůvko, přece jen jeho příští sexuální vztahy výrazně ovlivní. Jasným dokladem tohoto tvrzení budiž několikrát studovaná sexualita dětí z rozvrácených rodin, kde hodnoty, jako je úcta, nezištná láska a jiné, ztratily na významu. Děti z takových rodin nebo z ústavů často nejsou schopny v dospělosti navázat trvalý partnerský vztah, sex konzumují bez citové vazby, sexuální požitek je chudý, je-li vůbec nějaký.

Marcela

O majetku odsunutých...

sudetoněmecké otázce přijal stanovisko XVIII. sjezd KSČS. Jeho plný text otisklo pondělní Rudé právo. Mj. se v něm uvádí: Zásadně nesouhlasíme! Především s tím, aby jakákoli část pohraničí či majetku v držení našeho státu nebo jeho občanů byla navrácena původním německým majitelům nebo jejich dědicům na základě revize výsledků druhé světové války. A dále: pokusy o návrat sudetských Němců podle našeho názoru sotva mohou prospět zájmům naší země. Na západní hranici musíme vytvořit schopnou infrastrukturu a naučit se spolupracovat a společně žít. Rovnoprávně, s kulturními vztahy na obou stranách hranice, ku prospěchu obou zemí".

Za Občanské fórum tiskový mluvčí KC OF Vladimír Zelezný: "Na zasedání vydala Rada OF následující prohlášení: V posledních týdnech projevují občané v pohraničí obavy o své majetky, které zůstaly po odsunu německého obyvatelstva. OF zaujímá v této otázce jednoznačné stanovisko. Nejsme a nebudeme schopni odčinit všechny křivdy v našich dějinách. Zmírnění dopadu křivd nebo náhrada škod nemůže překračovat datum komunistického převratu, 25. únor 1949. Nepočítáme tedy s vrácením fyzického majetku odsunutým německým obyvatelům nebo jejich dědicům. Jakékoli jednání na vládní úrovni o případném finančním vyrovnání se nijak nesmí dotknout fyzického majetku v pohraničí. Tento postoj samozřejmě nemění náš názor, že princip kolektivní viny je v demokratické společnosti nepřijatelný".

Z čl. tisku

POTŘEBUJETE

koupit, prodat, pronajmout,
hledáte či nabízíte zaměstnání?

Hledáte seznámení?

Volejte přímo naše odd.

MALÝ OZNAMOVATEL

Classified

749-1891 nebo 749-1898

Hledá podnájem

46-letý Čech hledá podnájem nebo bydlení jako společník staršího muže. Pomůže s prací kolem domu.

Volejte: 484-1255

First National Bank of Cicero

The Foundation of a Solid Community.

CALL ON US! 780-5000

Serving Our Community
Since 1921

- 24 Hour Cash Station®
- Two Locations
- Free Parking • Drive-Up Banking
- Complete Trust Services Available

A PINNACLE BANK

6000 West Cermak Road, 2500 South Cicero Avenue,
Cicero, Illinois 60650, Phone 780-5000, Member FDIC

Starší lidé čelí nedostatku topiva

Mike Blair

V Americe se začíná vyvíjet opravdová rozpočtová krize a tato ryzí olejová krize ohrožuje miliony Američanů. Nikdo z nich ovšem nepatří k těm, o kterých čtete v přítomné době v časopisech "vládnoucí kliky". Podstatou této rozpočtové krize je otázka, jak miliony lidí žijících z nízkého příjmu a starší Američané budou platit v nastávající zimě topení ve svých obydlích, když ceny oleje stouply o 100% v porovnání s cenami z minulého roku a stejného údobí. Ta pravá olejová krize, která ohrožuje Američany, není žádným falešným nedostatkem oleje. Byla způsobena přítomnou konfrontací s Irákem ve vrtkavém Perském zálivu. Záleží na tom, jak dlouho američtí, zejména ti s nízkým příjmem, starší lidé a těžce postižení američtí rolníci budou sto tolerovat vyděračské ceny "velkého oleje".

Je čas jednat.

Dlouhodobý povětrnostní výzkum předpovídá chladnou zimu a tak je čas, aby prezident George Bush, kongres, guvernéri a zákonodárny jednotlivých států soustředili svou pozornost na amerického pracujícího člověka a na starší lidi, kteří musí žít z pevného příjmu, ale budou muset platit dvojnásobně vysoké ceny za vytápění svých obydlí v porovnání s minulým rokem.

V zemi jsou oblasti, zejména na severo-východě a středním západě, kde Američané závisí na dostatečných zásobách a za rozumnou cenu prodávaném oleji, nutném k vytápění jejich bytů v zimě, když teplota klesne v některých místech až na 30 až 40 stupňů pod nulou (-34.3/ -40 C). Tímto problémem se federální vláda či státní vlády vůbec nezabývají.

Spotlight zjistil z mnoha zdrojů, že v Americe neexistuje žádný nedostatek oleje. Ve skutečnosti pravý opak je pravdou. Benzínu, ačkoliv jeho cena u čerpacích stanic dostoupla pro tvrdé pracující, daně platící Američany závatných výšek, je více než dosti, ve skutečnosti jsou vyváženy miliony galonů velkými olejářskými firmami do Evropy (viz příslušný článek na jiném místě novin).

Pokud se týká ropy, benzínu a topného oleje, zůstává skutečností, že zásoby oleje ve dvacetičtyřech zemích Organizace hospodářské spolupráce a vývoje (OEC&D - Organization of Economic Cooperation and Development), které jsou Spojené státy členem, byly dostatečné a měly vydržet po dobu alespoň 95 dnů, přesně tutéž dobu, tedy byly na stejné výši jako byly 1. července, více než měsíc před krizí na Středním východě. Za povšimnutí také stojí, že tyto rezervy, v případě Spojených států, nezahrnují strategické zásoby petroleje Spojených států, které jsou v pohotovosti a uskladněny v Louisianě. Zatím co v tomto roce jsou dostatečné na dobu 95 dnů, 1. října minulého roku byly na 92 dny. Ve Spojených státech není vůbec žádného nedostatku oleje a tak také není žádného jiného důvodu pro nebetyčné ceny oleje, než je bezuzdná lakota.

Daň na lakotu.

V době, kdy ropa je prodávána za 40 dolarů za sud, rozumní lidé by měli za to, že toto by bylo povzbuzením pro americké olejové společnosti, aby vyráběly více oleje a měly výhodu z vysokých cen. Nicméně kompromisní rozpočtový návrh kongresu a Bushovy administrace, který byl solidně odmítnut Domem zástupců dne 4. října, zahrnoval také daňové úlevy a povzbuzení pro olejové firmy, aby vyráběly více amerického oleje. Mnozí kritikové rozpočtového kompromisu se tázali, zda daň na neúměrně vysoký zisk olejářských společností mohla by být lepší cestou k vyřešení rozpočtového nesouzvuku. Říci, že olejové společnosti shrabují do kapes zisky na účet amerického lidu, bylo by velkým a umělým zmenšením celého problému. Rostoucí cena benzínu, díslu a pohonné látky pro tryskové motory přímo drtí americké národní hospodářství. Průměrný Američan již dnes pozoruje vyšší ceny, které musí platit za většinu životních potřeb včetně potravin, v důsledku vyšších cen za jejich dopravu na trh, kde tyto "zvýšené dopravní výlohy" jsou přesunuty na spotřebitele. A vzdor tomu rozpočtový kompromis dovolil dodatečnou daň - ze všech jiných a lepších možností - 5 centů na benzin za jeden gallon s okamžitou účinností a dalších 5 centů od příštího června.

A na nátlak senátora Lloyd Bentsena (demokrat z Texasu), daň ve výši dvou centů na gallon byla uvalena v kompromisním rozpočtovém návrhu na topný olej.

Prázdné kapsy.

V době přípravy tohoto článku cena topného oleje ve velkém na trhu v New Yorku byla 98 centů za gallon, což bylo o čtyři centy výše než byla cena benzínu zbaveného oloveného příměsku, který potřebuje více rafinovacího procesu. Tento čistý benzin v prvotřídní kvalitě, který se prodává u čerpadlových stanic od \$1.50 do \$1.65, stál pouze o jeden cent za gallon více na velkoobchodnickém trhu v New Yorku, než topný olej.

Je americký spotřebitel okrádán? Budou muset tuto zimu starší lidé a ti, kteří musí žít na nižší příjem, volit mezi dilemna: Jíst a mrznout, či hladovět a být v teple? V přítomné době "velký olej" sklízí biliony z podvodných cen oleje a další biliony jdou na konta mezinárodních bankéřů, kteří vydělávají na lakotě. Saudové, kteří dle Bushovy administrace velmi účinně přispívají na válečnou akci Spojených států, zcela jednoduše financují ji ze svého

spadlého s nebe, za které vlastně platí americký občan. Myslíci Američané běrou v potaz přítomnost vojenských oddílů Spojených států na Středním východě a táží se, jaké množství americké krve má cenu k obraně lakomců.

(Spotlight, 22. října 1990, str. č.3)

Přel.: J.M.

Spravedlivý požadavek

Polit.block, October 2, 1990, Obč. Fórum

Vážené soudkyně, vážení soudci,

v poslední době se na občanská fóra v Praze i mimo Prahu obracejí bývalí političtí vězni s prosbou o pomoc při vyřizování svých žádostí o soudní rehabilitaci. V některých žádostech poukazují na to, že nezřídka jsou v krátké době rehabilitováni občané odsouzení po roce 1968, zatímco lidé odsouzení ve čtyřicátých a padesátých letech dosud na rehabilitaci čekají. Obdobné informace dostáváme od Konfederace politických vězňů Čech a Moravy.

Jsme si vědomi toho, že v některých starých případech naráží hladké vyřizování napadlých věcí na skutečnost, že nejsou k dispozici původní soudní spisy či jiné podklady potřebné pro rehabilitaci, zatímco spisy z pozdějších let jsou vesměs dostupné. Nicméně však apelujeme na Vás, soudce a soudkyně České republiky, jako na nejvýznamnější garanty spravedlnosti v zemi, a prosíme Vás, abyste zaměřili svoji pozornost zejména na rehabilitaci starých politických případů 40. a 50. let. Současně chceme vysvětlit důvody, které nás k tomu vedou.

Lidé odsouzení ve 40. a 50. letech patří vesměs ke generaci dnešních sedmdesátníků a osmdesátníků. Pokládáme za nutné ctít princip ekvity a všem odsouzeným pro "protistátní činnost" vytvořit stejné podmínky. Případy občanů odsouzených v padesátých letech by proto měly být projednávány přednostně především proto, aby se své rehabilitace a odškodnění dožili. Právě oni byli souzeni pro nejtěžší "trestné činy", bývali odsuzováni k drakonickým trestům a nejvíce pocítili tvrdost trestní represe. Pro trestné činy proti republice byli často stavěni před soud lidé, kteří se ve skutečnosti žádné trestné činnosti nedopustili. Ti všichni strávili nejlepší léta svého života ve věznicích, často za nejkrutějších myslitelných podmínek, ztratili tam zdraví, byl jim uloupen majetek a jejich rodiny byly tvrdě postiženy či rozbity. Právě oni, vězňové 40. a 50. let, byli první, kteří svou činností či alespoň svým vězněním a utrpením postupně vytvářeli III. protikomunistický odboj, který důstojně navazuje na I. odboj protirakouský a na II. odboj protinacistický. Je třeba vzít v úvahu i sociální aspekty, poněvadž jde vesměs o občany, jejichž výdělků a tím i důchodů byly a jsou velmi nízké a proto je jejich současná situace nepoměrně tíživější než je tomu u ostatního obyvatelstva. Zvláště výrazně se to projeví při očekávaném snížení úrovně v naší vlasti, které nás po určitou dobu zákonitě postihne. Proto se plně stavíme za myšlenku, že nejdříve rehabilitováni (a tím pak i nejdříve odškodnění) by měli být právě tiito občané, protože byli postiženi nejhůře. Jsou to oni, kteří si zaslouží zvláštní ohled, úctu a pomoc celé společnosti. My přirozeně uznáváme a obdivujeme i statečný boj těch, kteří byli trestně odsouzeni po roce 1968. Jejich praktická situace však přece jenom byla v průměru výrazně odlišná od situace občanů souzených ve 40. a 50. letech. Trestní represe byla mírnější, zacházení s vězni zpravidla méně tvrdé a mírnější býval i majetkový postih. Rovněž sociální situace lidí souzených v 70. a 80. letech je obvykle podstatně lepší než je tomu u jejich druhů vystavených persekuci v dřívější době. Političtí vězňové z doby po okupaci v roce 1968 jsou o 20 let mladší a v průměru je lepší i jejich zdravotní stav. Tito občané proto nebudou poškozeni, jestliže k jejich rehabilitaci, popř. k odškodnění dojde až o něco později, přičemž je přirozeně třeba respektovat okolnosti konkrétního případu. Máme zkušenosti, že sami tiito lidé, vězňové z období posledních 20 let, uznávají, že morální právo na dřívější odškodnění mají naši staří spoluobčané, kteří se stali obětí totalitní represe v letech čtyřicátých a padesátých.

Vážené soudkyně a vážení soudci,

velice oceňujeme vaši práci, která je vysoce náročná odpovědná a společensky nanejvýš prospěšná. Opakujeme, že známe obtíže, s nimiž je spojeno vyřizování soudních rehabilitací. Přesto znovu apelujeme na Vaše porozumění, na Váš lidský soucit a prosíme Vás, abyste se laskavě věnovali přednostně občanům odsouzeným ve 40. a 50. letech a abyste podle možnosti nejdříve vyřizovali jejich rehabilitační věci. Tito občané celá léta žili jen ze slabého paprsku velké naděje, která se plně rozvinula po listopadové revoluci v roce 1989. Nedopust'íme proto, aby naděje těch nejvíce postižených a nejvíce potřebných byla zklamána.

Děkujeme vám za pochopení.

"Skutky dobrými se Starce nezapomeň skvějte, na odměnu ctíti; slyš ho, chceš-li nečekejte: za všecky, moudrým býti."

Bůh vaše ctnosti odmění vám na věčnosti."

*
(Učební knížka dějepisu pro vyšší třídy obec. škol, Praha 1873)

Strastiplné putování Švehlova pomníku v Říčanech 1936 - 1946 - 1990

12 Denní Hlasatel
13. prosince 1990

Švehlův pomník v Říčanech (1936)

Antonín Švehla byl zásadním odpůrcem osobního kultu. Odmítl jakékoliv připomínky svých šedesátin. Také jeho pohřeb v Hostivaři byl prostý, selský a křesťanský.

Ale široké vrstvy venkovanů si přály, aby jeho památka žila. Pouhým aktem úcty byly slavnosti vysazování Švehlových lip (na Říčansku bychom je našli v obcích Všechromy, Otice, Všestary, Hrusice, Nedvězí a jinde). K výročí jeho smrti byla v Říčanech připravena v letech 1934 a 1935 celookresní důstojná Švehlova tryzna — vzpomínkové projevy měli ministr prof. Brdlík a redaktor A. M. Broušíl.

Výrazem naší úcty k státníkovi bylo postavení Švehlova pomníku v Říčanech. Pořadatelem akce byla Okresní organizace Republikánské strany se všemi zemědělskými složkami. Autorem bronzové sochy, která je uměleckým dílem, je akademický sochař Antonín Bučánek. Odlévání provedl umělec Karel Barták z Prahy-Žižkova (síla odlitku je půl cm). Socha má řečnický postoj, nadživotní velikost (výška 250 cm, kovový podklad 17 cm), umístění na leštěném, žulovém nosníku. Socha byla původně umístěna v parku před městskou radnicí v Říčanech a důstojně doplňovala prostředí.

Odhalení Švehlovy sochy se konalo počátkem října 1936. Slavnost řídil okresní důvěrník Republikánské strany Frant. Gut, rolník z Herinku. Byla uvedena sborovou recitací „Cesta oráčů“ v podání početné skupiny republikánského dorostu. Slavnostní projev přednesl pan Rudolf Beran, tehdejší předseda Republikánské strany.

Se stejnou poctou byla v roce 1937 zasazena pamětní deska na obytný dům statku čp. 2. v Lipanech u Říčan. Vždyť tady u Bohuslavů se narodila Švehlova maminka, která se v Hostivaři stala nositelkou pohody Švehlovy rodiny a ve vyzrálém věku se těšila velké úctě i samotného T. G. M.

Organizátorem akce byl Okresní odbor venkovských žen (předsedkyně paní Marie Součková z Otice). Důstojný vzpomínkový projev přednesl redaktor Venkova Karel Koval. Mezi četnými hosty byl i předseda Poslanecké sněmovny Jan Malypetr.

Potom se brzy dostavila těžká období, která Antonín Švehla ve své smutné předtuše předvídal a kterých se obával. Mnichov, 15. březen 1939. Za německé okupace musela být Švehlova socha v Říčanech odstraněna, ale zůstala uchována v Praze-Na Maninách.

Postavení druhé — 1946

Chaotický konec války a vyhlášení nové samostatnosti — tentokrát „lidově demokratické“, nemohlo zemědělce uspokojit. Měli pocit křivdy a méněcennosti. Vždyť bývalé občanské strany byly zakázány. Všechno, co si zemědělci kdysi dokázali vybojovat, bylo postátněno, či jinak zcizeno. Předseda naší strany Rudolf Beran byl postaven před státní soud a hanebně odsouzen. Bylo cítit, že se brzy začne schylovat k bolševické diktatuře.

Odborovou náplati zemědělců se dočasně měl stát Jednotný svaz českých zemědělců. Taktickým postupem jsme dokázali toho, že okresní výbor této složky v Říčanech měl přijatelné složení.

A byl to právě tento okresní výbor, který z iniciativy zemědělců dal podnět k novému postavení Švehlova pomníku v Říčanech a převzal všechny organizační a finanční povinnosti. Z taktických důvodů byl zvolen termín k odhalení pomníku 14 dní před volbami, to je v polovině května 1946. Byl dosažen úřední souhlas a na přípravných pracích se podílely také četné místní organizace JSČZ. Na přání Městského nár. výboru v Říčanech vybrala nové stanoviště pro Švehlův pomník umělecká komise. Bylo rozhodnuto, že socha bude umístěna uprostřed zeleně — v parčíku k nádraží.

O slavnostní projev k odhalení pomníku byl požádán ministr dr. Vavro Šrobár. Krátce před slavností se omluvil. A tak jeho úkol převzal bývalý poslanec dr. Oldřich Suchý z Malenovic — naše politická osobnost, která prošla několikaletým koncentračním táborem. V sobotu před slavností navštívila početná delegace zemědělců Říčanska Švehlův hrob a také Švehlovu rodinu v Hostivaři. Setkání bylo dojemné.

Vlastní slavnost se konala v největším říčanském sále, ve dvoraně „Labuť“. Účastníků bylo asi 800. Průběh byl důstojný, projevy přerušovány častým potleskem. Měli jsme pocit, že jsme na důstojné manifestaci bývalé Republikánské strany. Ze shromáždění byly odeslány telegramy panu prezidentovi republiky dr. E. Benešovi a paní Bohumile Švehlové. V závěru slavnosti převzal pomník do péče předseda Městského národního výboru v Říčanech pan Jindřich Hořta.

Schyluje se k bouři

Poměrný klid kolem Švehlova pomníku v Říčanech byl narušen v polovině srpna 1946. Všechny ONV dostaly nařízení Zemského nár. výboru v Praze (L. Kopřiva), že se zakazuje znovuodhalovat Švehlovy pomníky. Kde už k tomu došlo, má být „vhodným a taktickým způsobem zjednána náprava“. To se týkalo naší sochy v Říčanech. Na početném shromáždění (dožínky) v Čestlicích byl vznesen ostrý protest proti nařízení a se všeobecným souhlasem bylo jasně řečeno, že u nás by se tak mohlo stát „jenom za cenu hlav a životů“. Na mluvčího (předseda Okr. výboru JSČZ) byla vznesena obžaloba pro pobuřování podle zákona na ochranu republiky a byl později amnestován (po volbě Kl. Gottwalda prezidentem).

Podrážděnost KSČ proti Švehlovu pomníku v Říčanech rostla a začínala se projevat zejména po únoru 1948. Bylo cítit, že se čeká jen na vhodnou příležitost a hledá se záminka.

Ta se dostavila po 12. prosinci 1948, kdy byla kytice ke Švehlovu pomníku v Říčanech položena naposled. Za větrné noci byl pomník stržen, uložen do uzamčené místnosti na náměstí, střežen a určen ke zničení.

Užnesení a úkryt pomníku

Už v roce 1945 pod dojmem složité situace na venkově, utvořila se na Říčansku skupinka bývalých, nebo i stávajících zemědělských pracovníků. Tvořili ji: Čihák, Krejčík, Lacina, Čermák, Procházka a Stanislavský. Z počátku možnost setkání a porad byla snazší, později se museli scházet na různých místech v Praze, či mimo rámec okresu. Po roce 1948 byli pod dozorem, toho si byli vědomi.

Stržení Švehlovy sochy v Říčanech vyvolalo nemálo starostí, ale nechtělo se kapitulovat. Posuzovalo se riziko, zvažovaly se možnosti. Dospělo se k závěru, že o únos sochy by se měli pokusit mladí, svobodní lidé, aby se omezila event. likvidace rodin. Úkolem byl pověřen (s jeho souhlasem) mladý Ladislav Lacina ze Strašína, který dříve byl předsedou Svazu mladých zemědělských družstevníků na okrese. Způsob provedení a výběr osob byl ponechán jeho rozhodnutí.

Pokračování příští čtvrtek

Vánoce se blíží

a proto navštivte náš obchod pro vhodné dárky jako:

křišťálové sklo, keramiku, granáty, šátky na hlavu, kapesníky, panenky v krojích a různé jiné zboží z Evropy. Z Československa máme skleněné vánoční ozdoby na stromky, čokoládové ozdoby na stromky, čokoládové kolekce, bonboniery, salonky a vánoční oplatky.

NOVÉ ZBOŽÍ

Bellémy, miniaturní kolotoče z hracím strojkem, skleněné koule s miniaturními figurkami ve sněhové vánici. "Sweat shirts" a "T-shirts" s československým odznakem.

BUDETE PÉCT CUKROVÍ?

Máme různé formičky, mínyky na mák, struhadla na ořechy a kuchyňské koření. Na "kubu" hříbky a krupky.

ČESKE KNIHY

Pro dospělé a děti k výběru. České a slovenské koledy na rekordech a gazetách a jiné různé písně. Nástěnné kalendáře z Československa na rok 1991. Každý měsíc má jiný obrázek a máme tři druhy, dva s obrázky měst a třetí s interiéry zámků. Blahopřejné lístky: české, slovenské, anglické, polské, německé, italské a jiné.

Přijďte, rádi Vás obsloužíme!

F. PANCNER, INC.

6514 W.Cermak Road, Berwyn, IL.

(708) 484-3459

Zástupce Tuzexu

Obchodní hodiny:

Denně od 9.30 ráno do 6.00 večer, v sobotu od 9.00 ráno do 6.00 večer
v neděli zavřeno

Navštivte svobodné

ČESKOSLOVENSKO 1990

Nyní bez víza a povinné výměny.

Každý měsíc máme 3 skupinové odlety do Prahy a Bratislavy za nejnižší ceny na rezervovaná data. Zavolejte o podrobnosti!

Levné ceny do dalších evropských měst.

FRANKFURT \$ 515.-

MNICHOV \$ 587.-

ZURICH \$ 629.-

PARÍŽ \$ 630.-

VÍDEN special \$ 515.- non-stop.

VARŠAVA special \$ 699.00, děti do 17 let jen 499.00

Pronajmutí aut v Evropě za velmi výhodné ceny.
Návštěvy z Československa vyřizujeme rychle a spolehlivě na jakoukoliv dobu pobytu.

WEBER TRAVEL AGENCY

6805 W. Čermák Road, Berwyn, IL. 60402
TEL. (708) 749-1333